

Murawski Magdolna

Pokoljáró

Fridél Lajos

illusztrációival

Murawski Magdolna

Pokoljáró

Fridél Lajos illusztrációival

Copyright © 2020 Murawski Magdolna

Copyright © 2020 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Tumbász István

ISBN 978-963-7283-47-5

A kiadvány megjelenését támogatta:
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány
Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.
www.brody.iif.hu

Szerzői ajánlás

Talán nem túl nagy esemény, amikor egy öreg költő sokadik kötete lát napvilágot, különösen, ha ez viszonylag sűrűn következik be. Nincs idő, mondják, eltűnődni egy-egy verssoron, mert hajt a mindennapi mókuserék, amiből valahogyan senki nem akar kiszállni. Ritka ember az, aki hajlandó foglalkozni a mások érzékenységgel, a halvány impressziók milyenségével, a mikroszkopikus vékonyságú pókfonalakon, amelyek át- meg átszövik ennek a könyvnek az anyagát.

Pokoli cím, mondhatják ezt is. Ám aki ismeri a magyar népdal dudaszót idéző sorait, máris velünk dúdolja: „Aki dudás akar lenni,/ pokolra kell annak menni...” Nincs semmi különös egy költő pokoljárásában, hiszen a nagy előd, Dante is ezt tette. A mai világ durva, kíméletlen, emberek között élni is pokoli élmény lehet egy érzékeny lelkű embernek, hát még a művészsorsra születetteknek! Senki nem ad utat, ki sem kerüli, csak csörtet és törtet, akár a vadon lakói – menekülés közben.

Ne higgyük, hogy ez túlzás. Mindig az fut eszét eldobva, inaszakadtából, aki fél. A költő ezért túri és várja, hogy elmúljon a korszak keserű pohara, amikor végre csend lesz. Éltető, meditációra hívó csend, melyben felcsenghetnek az ő sorai is, meg sok más érző társáé, akik ugyanúgy szenvednek az egyre zavarosabb világ zajaitól, ahogyan ő. Lesz még ilyen? A kérdés értelmetlen, hiszen minden korszaknak eljön az ellenkezője is: békére háború, háborúra béke.

Pokoljárásomra ne várjon senki észszerű magyarázatot. Az intuíció által érkező távoli üzenetek visszhangoznak benne. Talán nem is én szálltam pokolra, de talán mégis. Esetleg Dante üzent, netán Shakespeare. Minden olyan költőtárs, akinek valaha üldöztetésben vagy mellőztetésben volt része. Hagyjuk meg a misztikusan csengő sorokat, melyek olyan töredékszerűen törnek elő a bízó hallgató döbbenetére, akár a fulladozó lélegzet. Vagy mint a sziklából épp most feltörő forrás tiszta vize. Kristályosan áttetszően, majd habot vetve. Régi és új tör át valami szűrőn, ami a költő lelke. Megszűri, százszor, ezerszer is átpréseli magán, hogy minél tisztábban és egészségesebben jöjjenek át egyenként is, együttesen is, a verssorok, ezek a pillanat alatt tovatűnő üzenetek: a földalatti tisztítórendszerből érkező gondolatok. Víz és gondolat tiszta, hát nincs más teendő, mint a Kedves Olvasónak is lecsendesedve, megtisztult lélekkel odafordulni ezekért a zenei üzenetekért.

Valaha zenésznek készültem. Velem együtt mindenki azt hitte, hogy az is leszek. Két törés az életemben mégis másként irányította lépteimet. Igen korán, igen fájdalmasan. A muzsika azonban nem vész ki az ember lelkéből, mivel halhatatlan, akár a rá rezonáló lélek. Tehetséges zenész van elég kortársaink közt. Író, költő, aki semmiképpen nem hajlandó máshoz, mint a Halhatatlanság tökéletes harmóniájához igazítani az általa visszacsengett dallamokat, annál kevesebb. Mindent ural a pénz és annak földies hatalma. A maga tökéletlenségével, durvaságával és minden élőlényt az utcasarkok rongyához mérve.

A Kedves Olvasónak mégis van esélye, hogy túllépjen a mai kocsmán. Az emberélet csodálatos ajándék. Isten a tulajdon Szentlelkéből ajándékozott oda mindnyájunknak egy-egy darabkát, egy léleklángot, hogy ahhoz mérjük magunkat, és így tiszteljük embertársainkat. Ma még nincs ez így. A költő megy tovább a neki kijelölt úton. Az utókor meg ráér eszmélni, melyik úton kövesse.

Murawski Magdolna

Az utókor érzékeny emberének

FRIDL 2014

A művészcsapat földre szállása

Van úgy, hogy földre száll egy hívó nagy csapat.

A néző rácsodálkozik: hogyan lehet

hogy ennyi jó adasson hirtelen neked?

Honnét a jó erő mely fényesen halad?

Sötét koron pislákoló reménysugár

voltál talán magad. A változás lesújt

és lelkesít. Talán szabad dalokra gyújt.

Döntő a fény mely végül boldogan talál.

És jönnek ők. Nyomukban lenge szél lebeg.

Élő esztétika. Testükből fénysugár

árad feléd. Ha érted, csókos Múza száll

tehozzád is. A lényed reszket és remeg.

Vannak korok s még lesznek istenségek is

eléd e fényel lépni: s fény leszel te is.

Tétován lépkedő

Valami zene szól.

valami bágyadt

halvány kis mozdulat

feszül a mának:

a döbrent induló vágyak.

A csend kiált a szó alól.

Valami halvány indulat

valami csendes

kicsiny felismerés rezeg:

Légy illedelmes!

Lehetsz szerelmes

de kétkedő éned jót mulat.

Valami rozzant fék-erő

béklyózná fürge lábad.

Mintha a sírkeresztedet

mutogatná: Íme lássad

milyen groteszk a vágyad!

Jön a grimasz a jó-ölő.

Valami ima szól.

Fohász szárnyal az égre.

Valami félénk mozdulat

kíséri egyre kérve:

Lényed romlás ne érje!

Egy csendes zsoltár válaszol.

M. J. 2019

A Fényadó dicsősége

A Rossz hunyorgott. Vakcsi vén szemén
késszúrás – fájdalom: ragyog a fény.
Már rángatózni kezdett. Rossz tusa
a vég. Jön szent láng boldog rítusa.

Az ébredés a Jónak szent erő:
ragyognak fények léphet már elő
a bús homályból. Zeng a végtelen:
ím ellened a Rossz esélytelen.

Mint dicsfény zengő glória napod.
Hiátus – léted ott alant hagyod.
És minden lépés újabb győzelem

Gonosz fölött. A fényes értelem
magasba visz. Dicső az Úr keze.
Áldást oszt s zeng a fény: az ő szeme.

FRIDEL 2015

Pokoljáró

Valaha régen
pokolra szálltam
majd visszatértem
halálra váltan
azóta égek
izzó lángolásban

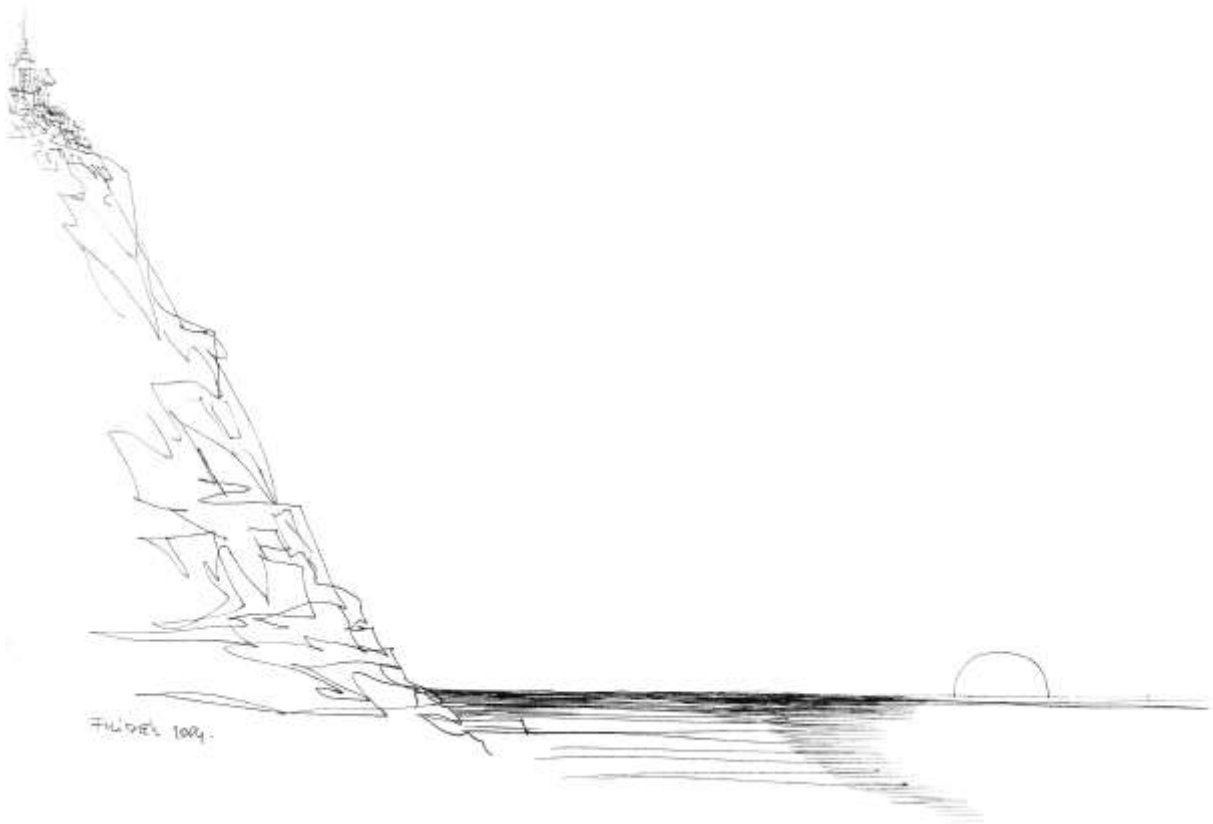
Valaha egykor
sokat szerettem
csömör fogott el
tönkrementem
ki rám nézett azt is
tönkretettem

Valaha kő volt
szívem helyében
de mikor újra
visszatértem
fájt minden érzés
mit semminek néztem

Valaha csend volt
hol szól az ének
úr mélye kongott
süket-zenének

de száz rezgés támadt
s ma újra élek

Valaha régen
pokolra szálltam
szédült spirális
sodorja vágyam:
létem értelmét
megtaláljam
hamvadjak el az égi lázban

Sugár

Ha azt mondom sugár tán rossz sugárzás
jut majd eszedbe kedves régi társam.
Úgy érzed süllyedünk a változásban.
Nem hatnak jó erők. Halott az áldás.

Sugárzott egykor ránk az átokverte
rossz démonok – cibálta földi bánat.
Úgy vártuk fényeit a változásnak.
Ám földjeink dühödt szél csak seperte.

Sugár volt Csernobil. Pokol sugára.
Az ördögök röhögve énekeltek:
A földi létben bamba átok – vertek

lehettek emberek. Urunknak hála.
Azóta áldott fényű száz sugárral
lenézett ránk az Úr. A hála szárnyal.

Régi emlék

Aprócska ujjaim siklottak zongorán.

Egy rég letűnt idő derűsen hívogat.

Még tiszta volt a Föld. Még élt anyám.

Ma füst – korom belep. Kopár ág bólogat.

Hitünkben tiszta csend ragyog. Dalol – nevet

a nagyvilág. Mint kristály fénye int felénk.

Ha hinni tudsz a léted elfogad szeret.

Ha ránevetsz varázs – valóban lép elénk.

A billentyűk kopottas hátán szállt – repült

a zsenge ujj s a képzelet. Kacagtató

ma már e kép. De szent csodákban elmerült

a lélek. Megszűnt számára a rongy való.

A csinnadratta elcsitult. Lobogva fújt

egy más idő szele. A lélek csendbe hullt.

Megmértetés

Már készen áll a porond:

akár a vérpad

akár a máglya

akár a színpad

és hamarosan nincs visszaút.

Lépni kell csendes áhítatban

szívedben nyomorú érzés:

eddig elvegyülhettél a tömegben

immáron nincs visszalépés

alattad döng recseg a padló.

És minden reccsenés egy jajszavad

és minden taps egy máglyaláng

jólesőn nyaldossa hiúságodat

ám istenséged görcsökben fetrengve ráng:

Add már fel s légy végre önmagad!

Immáron menni kell.

A tét: megvalósulásod.

Szeretnek gyűlölnek tán egyre megy

valami kényszer-út őrült szerpentinjeit járod.

Végzeted követ a fák közt.

A padlóreccsenések elcsitultak.

Ott állsz és szembenéztek.

Közönséged füttyei – tapsai

földi megméretésed

de te már veszed utad az égnek.

Szemükbe vágod hogy ők csak stáció

hogy neked tovább kell menni

elhagyni s hűtlennek lenni

a földi vágyhoz ember – életedhez

ha nem teszed gyehenna lángja esz meg.

Csattognak néma ütlegek

egymást dühödten ráncigálja

a Művész és a Korszak

önnön hibáját egyik se látja.

Hogy látná? Végül is emberek...

Majd csend lesz. Művészünk megpihen.

Dalai akár a lelke égre szállnak.

Szégyenült cihelés ruhaporolás

a változott mértékkel végre ők is látnak

a rendre csend a csendre rend száll: az öröklét üzen.

A szikra

Esztétika

Írhatsz de alkotásod puszta szenvedély
ha égi szikra szívedben nem él s zenél.
Nincs percnyi bódulat csak kínnal épített
majorság ház utak park és merev liget.

Ha nincsen hév kezded vezetni végtelen
sort róni rím-faragni versed vértelen.
Van hozzá jó anyag de egy sötét hiány
hiátusa kiált s a műved zárt magány.

Figyelj az égi jelre! Jól csak az vezet.
Lehet sötétség bábeli zavar neked
világos akkor is az út ragyog a fény.

Az életed betölti tisztaság s remény.
Nincs ember-hordta törmelék de kész a vár.
Magányos síkon nagy hegyen felhőben áll.

Pont és ellenpont

Smaragd tavaszra ős aranyja és

öröme egy a válasz: szenvedés.

Az életünk jön-megy és cirkulál

mint jó patak csobogva folydogál

karszton vagy karszt alatt völgyön s hegyen.

A lényeg egy: alakja más legyen.

Színes kő csillan s koptat másikat –

színes szó csendít – szólít – hívogat.

Csupán két arc mely végig szembenéz

író s miniszter gyáva és vitéz.

Test s szellem harca égi – földi vágy.

kacag – zokog mert színhelye a lány

vonallal rajzolt színes földi lét:

hegy gyomra vad szirt város tarka rét.

A társak

Jó társaim Ady és Márai

várnak reám. Jó őket hallani.

Lapozván visszhang kél s tőlük tudom

e nyamvadt lét körét miért futom

mért nem nyughattam csendes kő alatt

mért jöttem el keresni társakat.

Most szembenézünk. Arcunkon derű.

Egymásra lelni mindig nagyszerű.

Bár jól tudjuk minden bizonytalan

a tét az mégis áll. Nagy súlya van

hogy újból próbálsz mindent ellenük

hogy megküzdesz hitük és szellemük

ellen s ha buksz tiéd a győzelem:

Magad ragyogsz: rendjel az emberen.

Melocco Miklós: Ady

Ady halála

szemére szállt a méla szent homály
mikor az árnyas barna este érkezett
feléje intett elhagyott hajója ős-dagály
szívén a csend honolt nem lázadt már nem kérdezett

hisz tudta jól mire jött mit vállalt s amit most elhagyott
száz szépség vadsága lidércként nyomta egyre őt
ki röptét feledve más mezőkre égi szépre ballagott
örökül hagyván a maszkját a megbékélt elmenőt

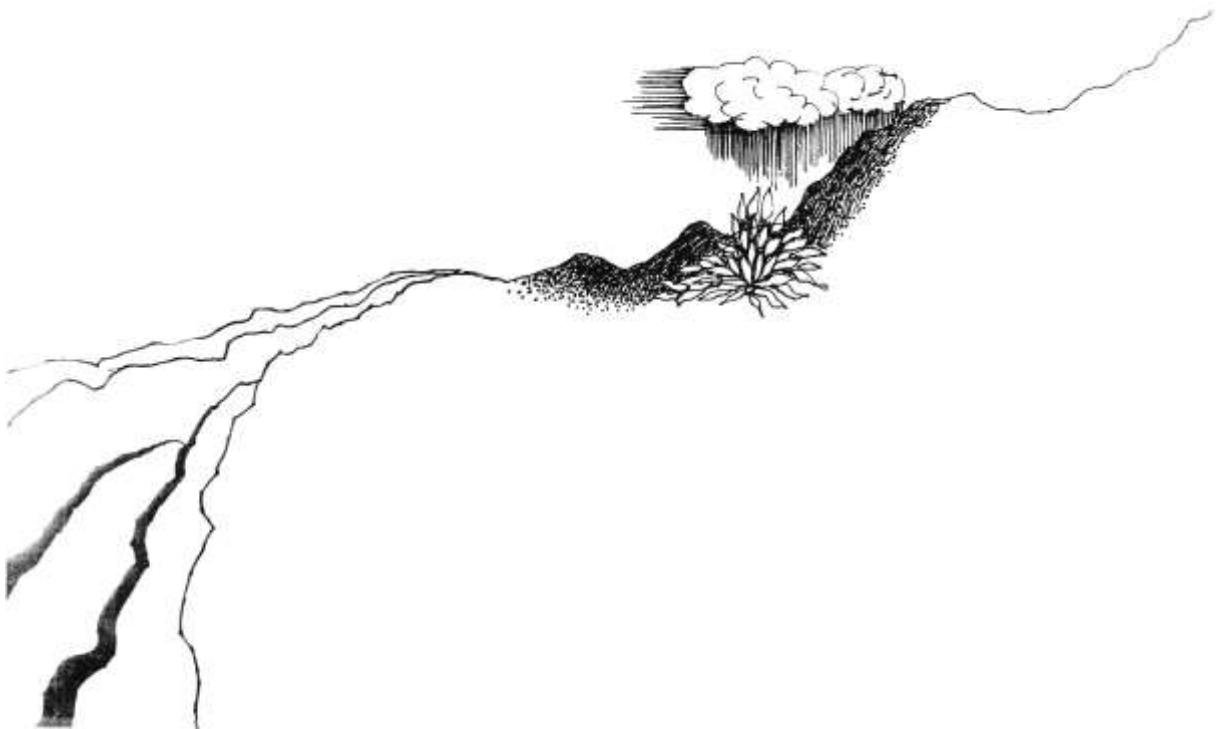
már nem vágyott földi ételt nedűket lányokat
nem akart új szent egyszeri lázadást
unta a mámort a locsogást nyomasztó bábokat
kezdte a végső nagy szent leszámolást

mely semmivel senkinek többé már nem tartozott
csukott szemének pillája makacsul zárt maradt
hisz szétszórta régesrégén mindenét s boldogan távozott
nem döngetett már úri rossz kaput s falat

a kertnek bokrai alatt hiába várta hús borospalack
ajka elbiggyedt néma gőgös megvetőn
nem vonta vissza szérű asztag ős-vadak s hadak
állt fényesen diadalmasan a hegytetőn

ő volt Ady volt senkinek meg nem kapható
egy-igaz ősi – modern költő – bohém – nagyúr
süketnek s hallónak mégis egyaránt hallható
szelíd költő ellenség között szétcsapó Hadúr

egy méla rezzenet és csend szállt le hófehér
egy megtisztult vágyott szűzi pillanat
volt – színét nyerte el boldog volt hisz vágya elér
és most is ott lebeg veled s velem mint minden égi árnyalat

A klasszikus

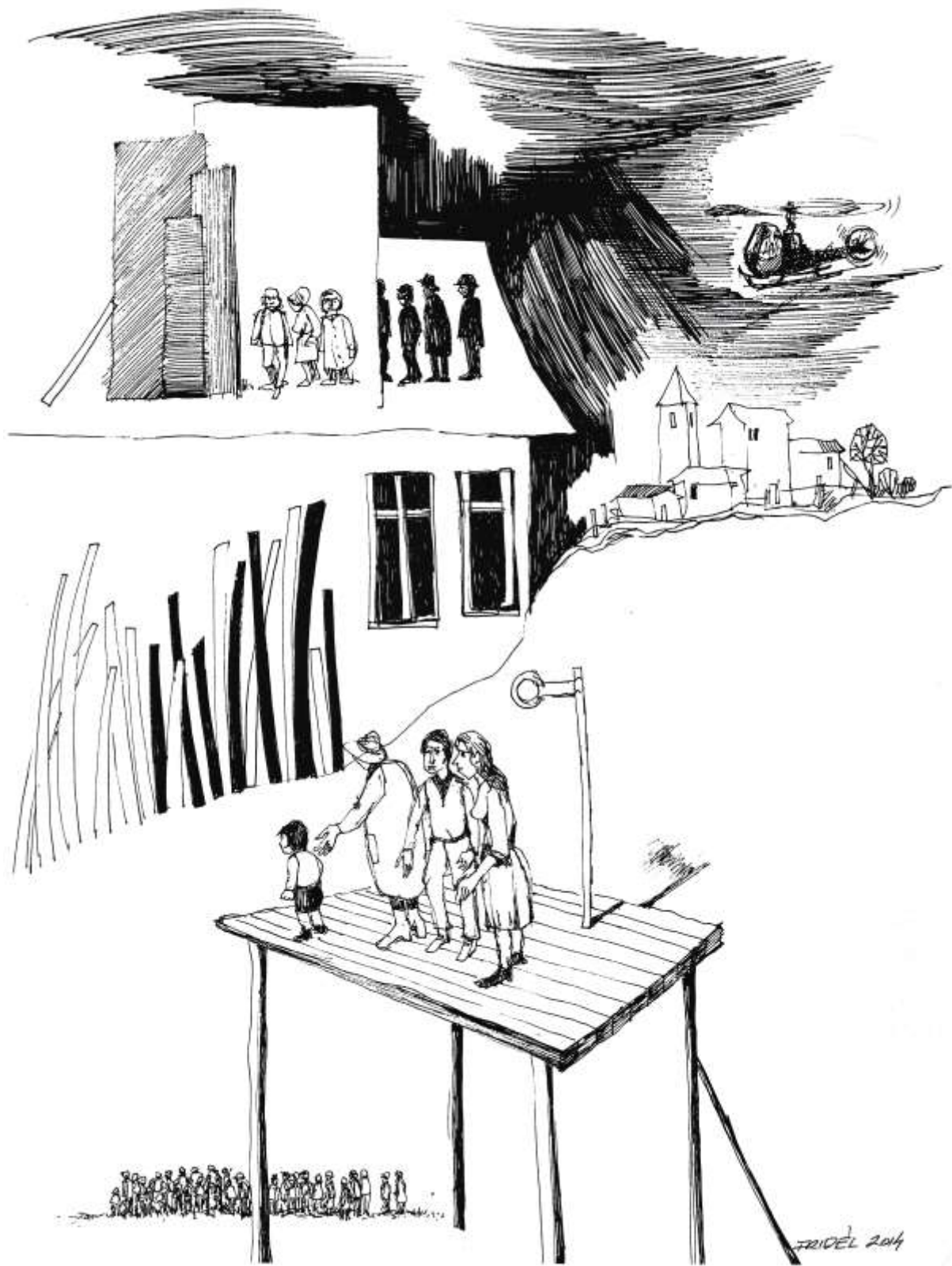
Goethe

Ki művész-mértékkel mérhette önmagát
kiteljesedhetett művében egy világ.
A titka ez: anyagba plántált szellemi
erő hat alkot és dicsérni engedi

az omlatagnak tűnő testben fényeket
a más szemében nem szent Isten-lényeget.
Így lesz a porból vétetett lény klasszikus
pályája egyszeri bizarr fantasztikus.

A kései utód lelkében tisztelet.
Eléje így járul. Csupáncsak így lehet.
A nagy szellem már más nagy tájakon bolyong.

Utána hogyha lépsz leszel magad bolond.
Nincs kézfogás csak kósza fény – illúzió.
A Styx örök. Habján hánytorgó szent folyó.

Szilveszter

Év vége van. Most búcsúzunk a régitől.

Csekély nosztalgia. Jöhet az új a jó.

Az életünk mint imbolygó öreg hajó
dülöngél s nem látszik sehol a szép öböl.

Talán Szilveszter-éj vidáman búcsúzik

és könnyen elfeledjük majd a régi bút.

Talán az új év szebbet hoz nem háborút.

Vidám tavasz meleg nyár int és újból itt

az év-búcsúztató vidám ünnep sora.

Talán idővel csendes halk nosztalgia

idézgeti e romlott kor emlékeit

feledvén harcait s csupán a fényeit

szeretve majd egy csillagfényes útra lép

hol isteni erő az úr a jó a szép.

Szállingózó hó

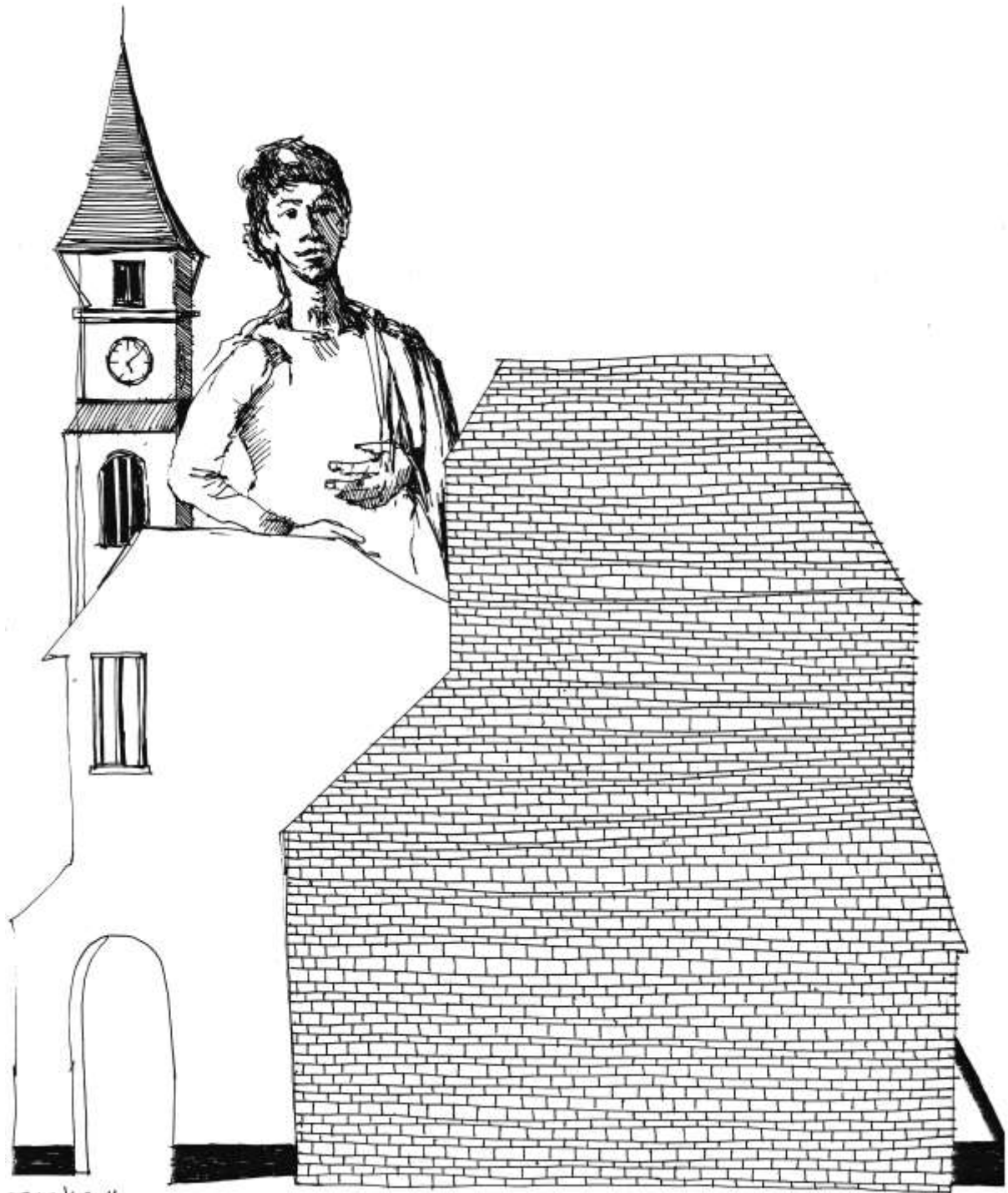
Havas emlék

Emlékeimnek apró ablakán
egy csendes fény ragyog: az én anyám
áll most is egyre ott. Zöld fény szemén
mint akkor ott hol gyermek voltam én.

Tél szürke csendje halkán ránk borul.
A zord felhőből lágy pehely lehull
és táncol libben óriás erő
az érkező s a rögtön elmenő.

Egymást öelve nézzük. Szárny suhan.
A földre végtelen csend most zuhan.
Mi várunk. Égi szó üzen nekünk

arról hogy csöpp pihékként elmegyünk
egykor mi is. Hogy lágyan átkarol
anyám itt van ma is. A fény dalol.

FRIDL 2014

Kényszerpályán

Ez nem szonett-idő. Ez néma kattogás.

Megállt a gép csupán a félelem forog.

Bezár az éj. Elhalványul szegény napod.

A sűrű nagy közöny ölel. Nincs folytatás.

Jól dresszíroztak egykoron. Jól lép a láb.

El nem tévesztheted. A lépésed adott.

Csupán a száj halványul el némán dadog

és kényszermozgással még ráng a furcsa báb.

Minek folytatni így? Nem tudhatod csak egy

szédült erő nyomán az életed kering

unalmas ócska ismétlés – sorok szerint

míg végül elhiszed valóban egyre megy.

Hited hamvába hal. Az élet büntetés.

Zárt titkod egy. Körülölel a szenvedés.

Kopottas rímek

valami megkopott
valami eltörött
és nincs tovább
valami úgy sajog
indulni készülök
nincs kéz se láb
mely visszatartana
az idő tartama
zéró kerek
átnéznek rajtam és
emlékük ennyi lesz
ó, mafla mafla emberek!
talán még intene
a kezem vissza de
bágyad esik
nincs senki már velem
magányba érkezem
késznek veszik
ragyog a fénykeret
sugára léptemet
továbbviszi
siratnak itt alant
ölel a néma hant
a pyrrhusi

Kincsek

A lélek megpihen. Nem vonz a hús.

A lét nyújtotta jó mindig gyanús.

A vágy heves szerezni kincseket.

Fényükben elmúlásod integet.

Elomlik minden egy marad csupán

mit elviszel az elmúlás után:

a széjjelszórt kincsek igaz magad

a gyöngédség hited kedves szavad.

Úgy tűnik elszáll illan szét a szó.

Lényed csak ebben építed. A jó

veled marad. Ruhád lesz hogyha hullsz

s az Alkotó elé végül borulsz.

A tett a szó körülzsong mint zene.

Ragyog a fény: Teremtőd szép szeme.

De vulgaritate

A durva nagyvilágnak megvetése: fáma.

A legfőbb biztosíték hogy egykor megdicsőülsz
mikor majd dolgod végeztén halálba szédülsz
s nyűg többé nem leszel a társaid nyakába'.

A küldetés oly kínos társasága annak

ki kapzsi vágyak hátán boldogulni véli
az életét. A lépeit árnyék kíséri.

Jelenje színtere egyféle rossz zavarnak.

Magad reménytelennek olykor már csak érzed.

Pedig csupán a szenvedés építhet várat.

Az áldozatban eltemetsz vagyont és vágyat.

Szilárd ezért lehetsz. Megszűnik szenvedélyed

mely sár-anyaghoz köt. Lebegni egyre hívnak

jó társaid kik föld-rögökkel már nem vívnak.

Szunnyadás a télben

A tájra szürke köd borul ma még.
Nincs semmi friss. Nem illatos a lég
mint jó tavaszkor. Nincsen semmi fény.
Borong a szó mint régi rémregény.

Emlék ha zsong szívedben százsínű
szunnyadni inted. Nincsen most derű
hogy itt vibráljon kedvesen veled.
Hangodban furcsa csendesség remeg.

Két hónyi kényszer hogy velük pihenj
s csak aztán erdőn ünnepelni menj
tavasz szavától vonzott ó-növény

ki napsugártól hajtani serény.
Ha hívni kezd a földnek illata
rohansz felé. Ez lényed temploma.

Korlátok között

Ha nincs e földi korlát-sor velem
bizonytalán más lét melybe érkezem.
Ha tiltás – örület nem zárna el
a társaktól most köztük ünnepel

bolond szívem a másért dobbanó
a létem nem volna veszett hajó.
Bolyongok egyre. Köztünk köd lebeg.
Nem látnak tőle még az emberek.

Bár karnyújtás a táv nincsen kapocs
köztünk. Szívünkön néma árny tapos:
gyökértelenség pusztulás s a bú.

Ma sincs egyéb mint őrült háború.
Felszáll a köd. A lelkem megremeg.
Indulni kell. Világ, Isten veled!

A III. világháború után

Az élet elterült mint öntudatlan nagy fehér kövek.

Nem tudtuk, ó, Uram, hogy ennyi gyászra még öröm jöhet.

Dörögtek fegyverek s mi vártunk pusztulást fagyos halált.

Helyette dicsfény hófehér fény újra itt van ránk talált.

Az ezred aggott csontjain reszketve és zörögve jött

a pillanat mely földet s tengert dúlt. Hóhérnak öltözött

és földnek adta azt ki sárra és anyagra áhított.

Felhő borított város-fényeket Holdat s fénylő Napot.

Soká harcoltak így. A sátán-faj szívós erős dühödt.

Ha hullni kell előhív rossz lidércet ádáz ördögöt.

Ám tiszta fényben megjelent maga az Úr jó szellemünk

kinek nyomában bízó gyermekként örökké ott megyünk.

Egy pillanat s a földön újra élt az égi tiszta fény.

Elhullt a rossz. Föld-mélybe zárt titánként ott tombol szegény.

Bellum, anima mundi

A rémuralmakat termő komisz világ
mint jól megkent kerék forog lükén tovább.
A szíve büszkesége ádáz hadsereg
masírozik. A szörnyű film továbbpereg.

Már megtámadta. Visszavágott jól neki
ki oly különböző vagy tán csak azt hiszi.
És jön revans. Ez így megy egyre végtelen.
Pecsétes írás trónol emberéleten.

Most rossz gubancként hemperegnek ők amott
hol vértől ittas hadsereg helyet hagyott.
Kinek hozzá nincs és nem volt sosem köze

nő s gyermek áldozat. A harcnak ördöge
rájuk lecsap. Ne mondd nekem hogy jól van ez!
Önnön ítéleted mondd! Szavad sebez.

A búsképű lovag

A dolga végeztével újra visszatért
házába egykoron a búsképű lovag.
Megvédni gyámolítani csak másokat
nem vágyott már. Öreg a hús. Rozsdás a vért.

Lotyókat isteníteni minek ha ők
naponta elvárják a bömbölést verést.
Érettük megveretni kár. A szenvedést
ha érdemlik hát kapják ők a szenvedők.

A szélmalom az óriás képzelt csaták
fölösleges kacat immáron. Nincs erő
mely visszatartaná. Most ő az elmenő.

Körötte áll s zokog rokon és jóbarát.
La Mancha bús lovagja tudja már: a harc
örökké értelmetlen párbeszéd – kudarc.

March 2015

Gép

Zúg döng dübög a gép. Hitvány erő
toprongyos alkotása ez. Ne mondd
hogy így kell lennie. Bizony bolond
ki elhiszi: el nem cserélhető

másféle technikára mind e gép.
Csak vágyainknak slampossága lök
egy infernális szintre mely örök.
Miatta pusztul s teng a jó a szép.

Emlékeinkben boldog béke száll
a táj fölött. E rossz gép nélkül ott
nem kellett játszani a boldogot

s a tetteinkben volt játékszabály.
Most zúg dübög dörömböl végtelen
a gép s a vér. S mindez lényegtelen.

Alfa

Alfában minden egyszerű. Igaz
hogy másként létezőnk. Nem nyár s tavasz
lebeg körül csak tél szürkéje ül
a lelkeken s a házaink körül.

Alfába menni jó. Csend lesz s derű.
Ilyenkor életünk oly egyszerű.
Kérünk és adnak nem fukar kezek
fosztnak meg egyre s vágyani is lehet.

Alfában lényed újra egyesül
az Alkotóval. Léted felderül.
Szintedre érsz. Ez mindig izgató.

Lényedben forrás. Tiszta szent folyó
hús habján frissülsz. Tisztul életed.
Magad örök mértékkel mérheted.

Szunnyadó energiák

Alszik a föld és alszik bennem az élet. Nem megy,

Áll a kerék. Csoda kéne s mozdulatok a világnak.

Csendesen olvad a hó, vele olvad a szív, muzsikálnak

Halkszavu szép madarak. Nemesen zeng vissza a kék hegy.

Nem tudom én, mire jó ez a nappali koncert, mégis

Szárnyal a lélek vágya, s mindenek ővele szállnak.

Égi mezők, ragyogó fény és paloták neki állnak.

Zeng a világ, zene árja ma ellep s csillogok én is.

Tavaszi dal – télen

Lebegnek égi illatok a szélben.

ragyog a nap a fény özönlik árad.

A szem ma is figyelni kész nem fárad.

Tavasz üzen a szürke ócska télben.

Duzzadt a rügy a fán. Kacagva nyújtja

a fény felé félig pihent lényét mint

álmában forró testű nő. Időnkint

átfogja s libbenti a szél úgy fújja.

A tarka tollú szép madár lebegve

leszáll közénk. A hangja égi-szépen

csendül kacag mint régi-régi télben

felhő hasadt s pehely szállt szét remegve.

Kopácsol s dalra kél. Hálás az ének.

Visszhangja száll szívünkben e zenének.

Atomtudós

Dicsőült képpel érzeleg a vén bolond.

Mögötte bombatölcsér képe illan el.

Az értelem e szürke füstben tűnik el.

Mi megmaradt kong mint repedt öreg kolomp.

Dicsőség volna embert ölni irtani?

A pusztulás lehetne érdem jó erő?

A csendben néma árny lebeg tűnik elő.

A torkod görcsöl. Jó volna sikítani.

Atomreaktor kéne nekünk – mondja ő

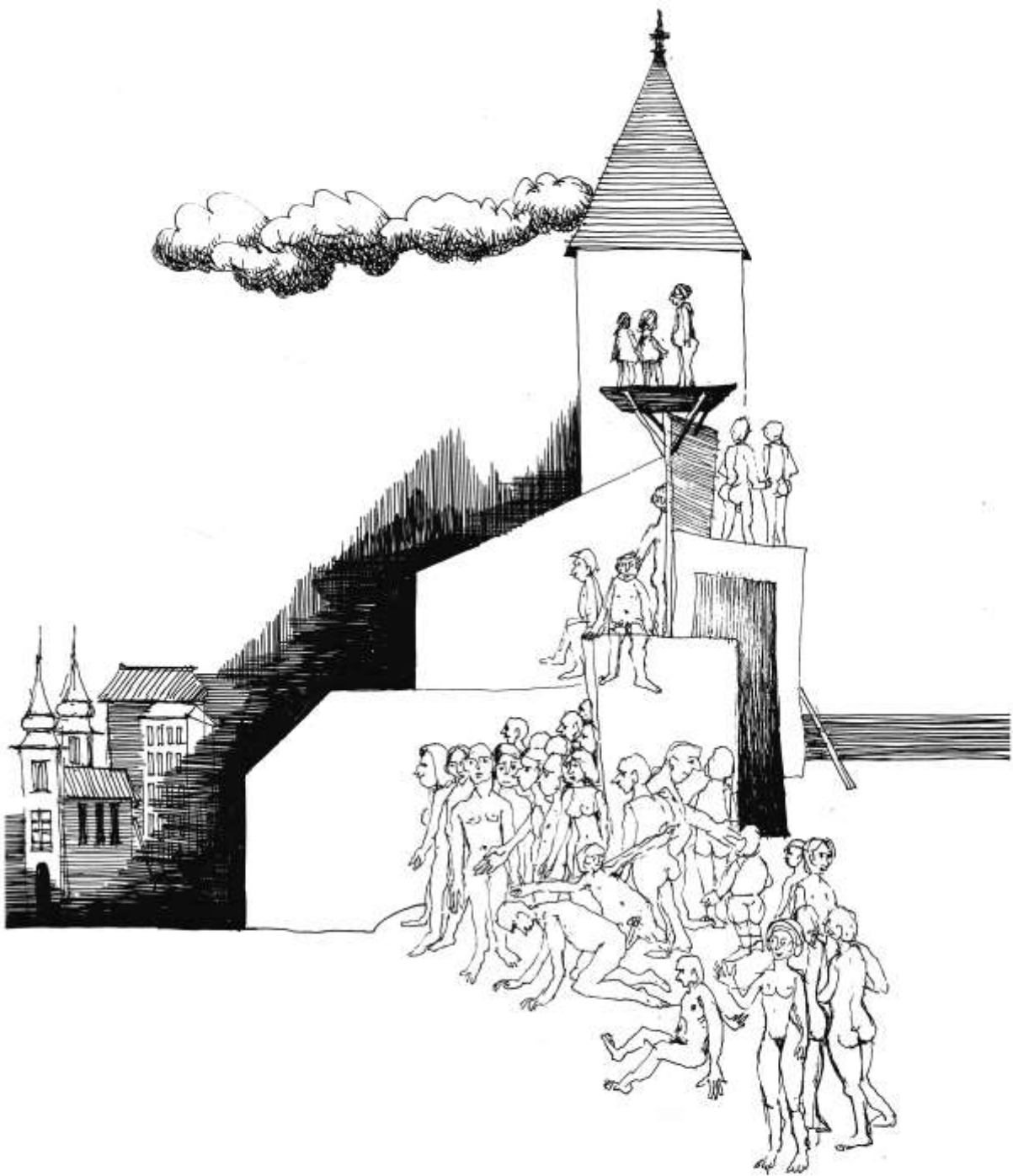
és láthatón maga is bizton elhiszi.

Mi nézzük döbbenet. Ezt más nem értheti.

Nekünk csak egy szerep jut: csendben szenvedő?

Dühöngsz vagy émelyegsz nem látja meg sosem.

Gyermekké váltan rád nevet csak édesen.

FRIDEL 2014

A jövő-látó

Ugyan mit hoz nekem a füstbe szállt jövő?

Nem látom s tudni nem vágyom csak várom én.

Az életem mint vulkán égre feltörő

dohog velem. Majd csend lesz. Megpihen szegény.

Ha tudnám úgy is elvállaltam volna tán?

Ha végkifejletünk előttünk ott lebeg,

az életünk nem volna bús rekedt talány

s a szívünkön nem ez a rossz dal kong – remeg.

Talán megmondhatná a csillagjós a bölcs

hogyan hány lépés a táv mi eztán hátra van

de úgy riaszt e rossz bizonyosság. Megrohan

a kétségek hada. Fogolyként tart a görcs.

Jövőbe s múltba nincs miért mereszd szemed.

Bizonyosság egy van: végül ott vár végzeted.

#RIDEL 2014

Quem dii oderunt

Ki ostobát tanítani fürge s kész
bolond annak neve. Az emberek
hülyét mutatnak titkon. Jót nevet
a hibbant nép. Te állsz s szégyenben égsz.

Reménytelen hogy megváltoztatod
a gyenge értelműt. Minek neki
a jó tudás? Hitványul kergeti
a vélt valót. Nem kárhoztathatod

ezért hisz élte célja más lehet.
Hogy téged értsen módja nincs sosem.
Lelkében úr. Hibás az értelem

fejében. Gyűlöl téged s életed.
Ha jó tanító mégis lenni vágyysz
jövőd lesz társtalan. Magadban állsz.

Kuckó

Kicsiny zugocska. Alkóv – mondhatod
ha gyenge szót keresni törzs csupán.
Itt elvonulni zaj s világ után
oly jó. Olvashatsz. Lámpád olthatod

és álomszárnyakon lebegsz. A lét
nem bánthat. Védelmet békét találsz.
Gyerekekkel játszol. Ezt-azt fabrikálsz.
A slampos élet itt már újra szép.

Beszélgatsz. Kártyázol. Jókat kacagsz.
Hancúrozol. Párnát dobálni is
lehet s ha fáradt vagy ledőlsz. Hamis

a szó hogy mind elmondja hány tavasz
szép napja süt reád s ha száll a hó
derűs melegből nézegetni jó.

FRIEDL 2014

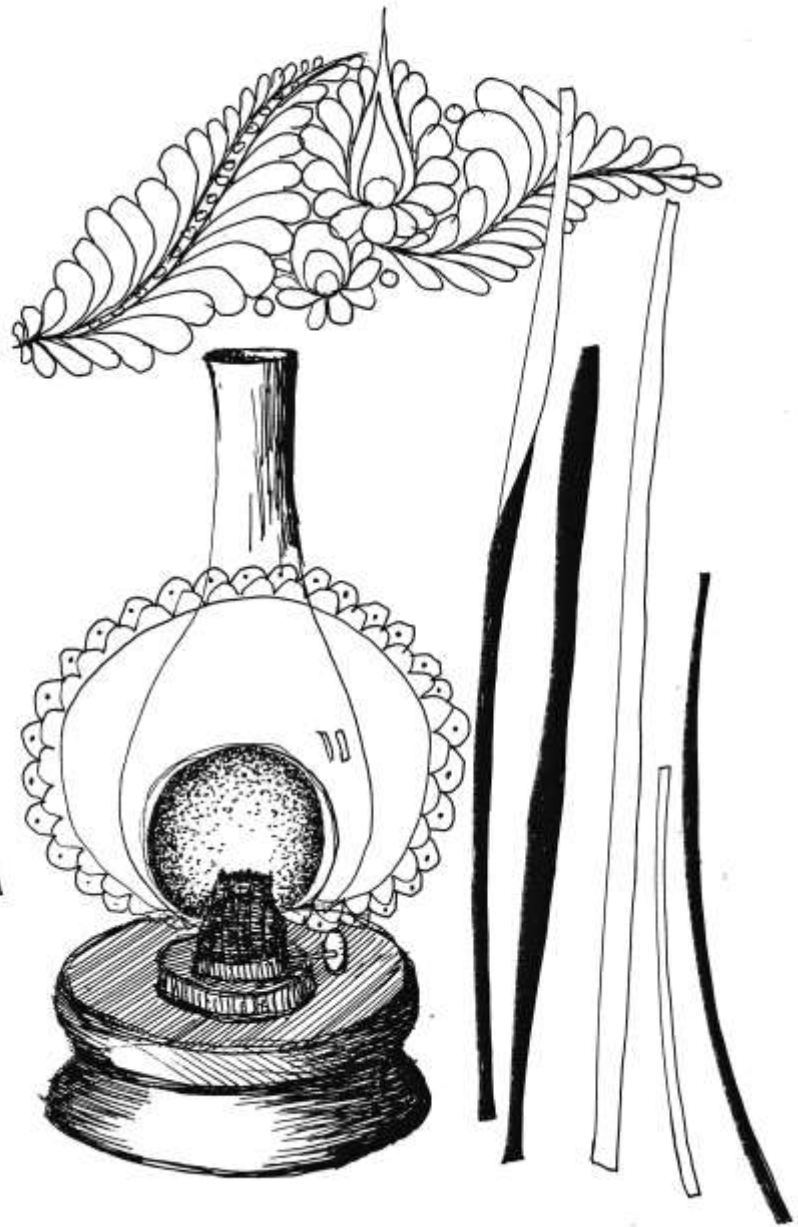
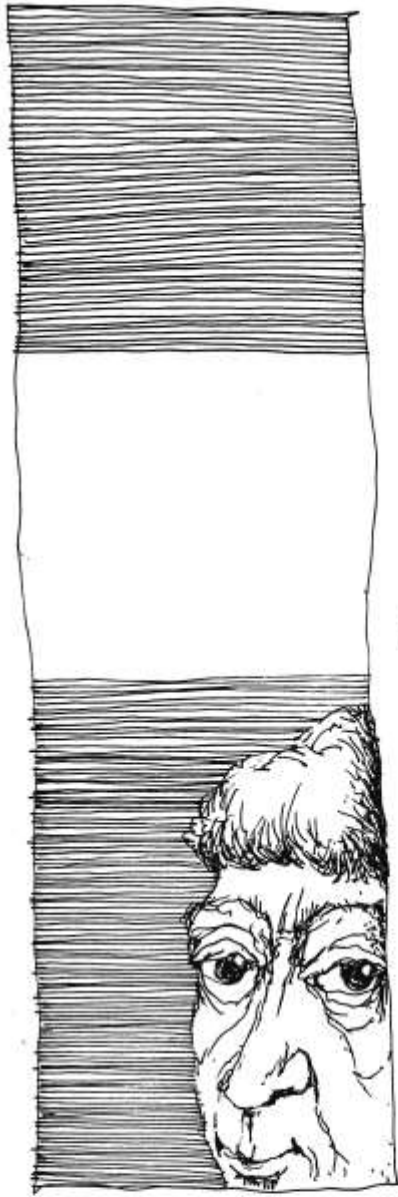
Író-szem

Az író-szem figyel. Halálos ágy
vagy napsütötte táj a szín neki
oly mindegy hogyha méltón zengheti
az énekét csak erre vonja vágy.

Apám haldoklik s állok ott vele.
Megjegyzem minden részletét. Neked
talán kegyetlen mindez. Értheted
ha jó szándék visz nem gonosz szele.

Megszültem gyermekem. Ma is tudom
milyen termekben történt. Érdekes
a fény a hang a szín különleges

erővel él bár más pályám futom.
És él a táj hol hulltam egykoron.
Ránézek s emlékszem. Megírhatom.

A rím-birodalomban

Mikor botorkálván indultam én
a rím a vers felé tán nap sütött.
Egy biztos volt: lelkemben énekel
egy hang. Intenzív volt. Szíven ütött.

Az izgalom mely tollat fogni kész
ma is csak ismerős bár meglehet
hogy gyengébb hévvel zengjed éneked
a vágnak lángja éppúgy ég emészt.

Megírni titkos – gyilkos szenvedély
amit megélsz. Borulhat néma éj
terád vagy nap süt ismét fényesen

a ritmus elröpít. Megérkezem
egy ismert tájba hol már senki sincs
velem. S nem is lehet. Enyém e kincs.

Távoli tájon

Serked a fű valahol már szép tavasz illata árad.

Zeng a madárdal pattan a rügy csapatostul a fecskék

röpködnek bogarásznak. Harmatos ágakon illan

költészet neve természet – csoda égi merészség.

Távol e holdbeli tájtól hol csupa szürke az ég is

szent ragyogása a fénynek vonja be tiszta világát

annak az egyszeri szépnek melynek az árnya is emlék.

Már csak a távoli érzés visz haza én örömömhöz.

Ám szívem úgy vigad úgy hív kedves távoli szent föld

pattan a zendül a húr zene támad s nem menekülhet

lényed ez éteri-széptől. Rebben a halk neszü szárny és

eltűntél – beletűntél ős-magad alkonyi tájba.

Öreg költő

A költő kiírta rímeit
most csendesen habog – dadog.
A szája szóra nyitva:
fröcsögnek kopottas szólamok.
Csak nézem s szemlesütve érzem
e kínban én is ott vagyok.
Fölöttünk tágas égbolt
sugáros fényű csillagok
harmóniája szégyenít
rezegnek régvolt dallamok.
A szófoszlányok egyre szállnak.
Hitem szerint nagyok
kik értünk replikáznak
bár körbevonják immáron habok.
A költő mindig csonka – béna
mások között esetlen és balog.
Barátja szótár tinta ívek
vesszők pontok ragok.
E sok élettelenből
versek születnek illatok.
A fal ledől. Fel nő az olvasó.
A könyvben költészet ragyog.

Tavaszelő

Felhőnek dús párája száll az égre
engem pedig már hívogatnak vissza
testvéreim a láthatatlan létbe
áttűnt lények. Csak állok s lényem issza

a rezgő hangokat. Tavasz sugára
már integet felém. Csillagvirágos
titkos helyünk készül hogy újra lássa
az ősi ünnep kedvelőit. Sáros

az ösvény mégis hívogat szeretve.
A föld alól már szállnak édes illatok.
A szél utánunk hozza most nevetve

hogy pezsdül már a vér. Ragyognak csillagok.
mikor a szem kacag. Játékos ünnep
vidám mókája száll. A gondok tűnnek.

A kiválasztott

Mikor kiválasztottak engemet
a földön szálltak súlyos fellegek.
Szoknyájuk földig ért. Nevettek ők
kik nem látták a vést a kertelők:

örök sumákolók míg száll a lét
lényükben sors vetél. Kimúlt a szép
hová lábuk teszik. Hang foszlik el.
A dübbenésben végzet énekel.

Mikor kiválasztottak nap sütött.
A kontraszt megfogott. Szíven ütött
a vágy hogy összhang fogja mégis át

e dúlt világot s szép harmóniát
adhassak létezésem percein.
Ezért vagyok veled bár élni kín.

Téli hangulat

A rém-unalmas tél mint koppanó eső
cseppenként visszatér. Lezsap a védtelen
alatta járó emberekre végtelen.
Nyakát behúzza jár a tőle szenvedő.

Ha Pál-fordultán visszatér a tél a fagy
a rügy fakadtát váró bízó nagyvilág
elcsendesül. Lekókad minden szép virág.
Nem bízik már. Ilyen vagy csendesen magad.

Ha fúj a szél hogy dermed tőle homlokod
és nem röpít a fékevesztett kedv a jó
az életed mint rozszant összetört hajó.

Oly messze még a fény mely hajdan rád ragyog.
Egy csöppnyi kék darab az égből! – szuttogás
remeg ma ajkadon s csak emlék száll varázs...

FRIDEL 2014

Papám

Fehér bajuszka s kék szem csillogó
ragyog ma is reám. Emlékezem.
A gyermekkorba halkán érkezem.
Ezüst habok sodornak szent folyó.

Intelmek halk szavak szelíd szidás
sugárzó kedves indulat ragyog
a szép szempárban. Most is ott vagyok
Papám ölében. Véd a ringatás.

A földműves-lét nem koptatta el.
Műveltség szent igénye vitte őt
az aljas fulladástól szenvedőt.

Másként kell élni ő hitette el.
S hogy másként élek hála néki most.
Őt áldja lelkem: szép szelíd okost.

Az elnémított

Barátaim! ha szóra nyílt a szám
ne fojtsátok belém a szót ti is!
A létezés köröttünk oly hamis.
Hozzátok szólva meglelem hazám.

Nem túlharsogni másokat vagyok
csupán hogy megkeressem azt a szót
mely méltón tükrözi az itt-valót
s melynek kabátján csillagfény ragyog.

Pár éve visszahúzódtam magam
mert nem vágyom csatákra semmiképp.
Köröttem zúgva tombolhat a nép

szívemben halk magány derűje van.
Ha lépek most feléd figyelj reám!
A némaság megöl. Bezárja szám.

A tanítói mesterség

Tanítani s nem rossz panaszra szólani
teremtve van a szánk. Beszélsz és megremeg
a másik lélekben a vágy: veled megyek!
Nem vágyom semmi-létbe szürkén omlani!

Bár olykor nem szeretnek s lázadoznak is.
Kemény szigor szimpátiára nem talál.
Majd évek múltán emlegetnek: jó tanár
voltál hisz rendet adtál s bűnhődtél te is.

Szidalmakon túl- látni jó erényed ez.
A rend a fő az isteni nyilvánulás.
Enélkül semmi-létbe hullsz. Törött varázs

a legszebb pálya is. Köd-füstként lengedez
az emlék romjain. Hát fogd a könyvedet
s követnek egykor majd talán az emberek.

A kutya

Karácsony este összegyűlt a nép
köszönteni a Gyermeket megint.
Az ünnep megható. A csendje szép
és minden szem az Úr felé tekint.

Az ajtó nyitva állt. Nagy hirtelen
egy karcsú eb rohanva érkezett.
Futott az Úr-asztalhoz. Képtelen
a gondolat: Igére éhezett.

A szőre fényes és csapzott szakáll
az állán. Mint egy régi úr akart
bejönni. Ráivalltak: menj ki már!

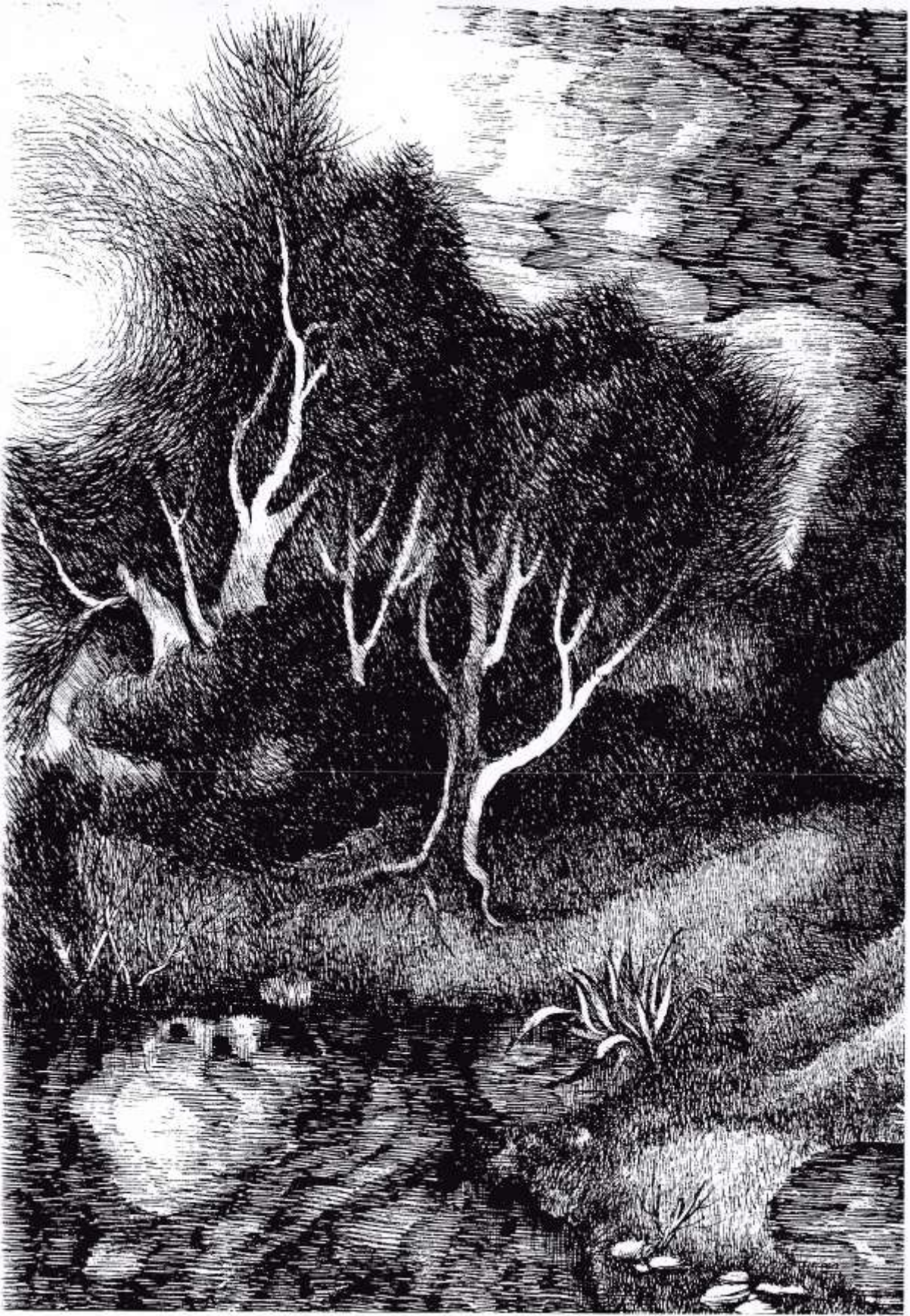
Hajtották s szégyenülten ott inalt.
A lelkem fájt a másik lélekért:
aláztatást szenvedtél el az Istenért.

FRIDAY 2014

A menekülő lélek

Menekül a lélek. Átadná s futamodni kénytelen
mit rája bíztak hajdanán. A világ fénytelen
zavaros szemekkel mered reá. Nincs áradása
a szépnek csak csaták s a gonosznak támadása.
Viszi s néha még visszanez mint templomból kivert eb:
valóban ennyit ér a lét? Nincs más csak a kivertek
arcpirító futása? Hol a szeretve hozzád lehajló
szelíd öröm? Az élet temető gyász felégett rossz tarló?
Fut s bár szava nincs belül nyüszít egyre a lélek.
Varázsa tört a hajdan szép kedves tündérmesének.
Csak a dirib-darabra hullt magány maradt valós.
Remete lettél vártalan várúr veszett kísértethajós.
Egy talán egy lélek sajnál meg s fordul sírva utánad.
De te már nem látod. Reszketve visz tovább megcsúfolt lábad.
Az ünnep fényes volt. Megülték vígan most is csak nélküled.
Hiányod pillanatnyi volt: hiátus csöppnyi révület.
Aztán hangosan zene zendült. Ki bánja eltűnése?
Tán a madár fontosabb vagy a széthullott rozzant fészek?
Menekül a lélek. Menti a menthetőt s futja a szégyent.
Tán utánaszólnak. De biztosabb barátja a dögletes mély csend.
Hullik a hó. Mint tisztaság terül a gúnyos nagyvilágra.
Te távol vagy már. Lelked egy méla csend magába zárja.
Nyüszít a lélek. Mint farkas-had tutul. Mint eb vonít.
Mint csapda-fogta vad vergődik. A világ mosolyog. Jóindulatról
biztosít.

Teknőcök

Komoly megfontolt teknőc Béla s kedves
heves természetű a párja Bella.
A külvilágra mindkettő figyelmes.
Lakásuk csöppnyi hely nem fényes villa.

Az egyik megfigyel s nem megy közel bár
úgy fúrja oldalát kíváncsisága.
A másik rád rohan. A ház bevett vár.
Az ujjad nagy kukac. Vibrál világa.

Fejét behúzza hirtelen s ki nem jön
veszélyt ha érez. Víz alá merülve
fél szemmel rád figyel. Majd gyors igyekvőn

iszkol ha ráhagyod. Mögéd kerülve
siet hogy felfedezze szép világát
az Úrnak. Kapja csöppnyi fürge lábát.

FRANK L. L. 2005

Zúzmarás reggel

A szürke köd-borított városon
üdén leszáll egy édes fénysugár:
Ma zúzmara remeg az ágakon.
Költészetté fagyott a víz a sár.

Fűzfámon is fehér – szép csipke most
s hogy hozzálépek pajkosan lebeg
az ág. A szívemen egy dal remeg.
Poézis – hó lepi a birtokost.

Csodás a szürke város útjain
szikrázó fényben lépni reggelen.
Tündöklük rég beomlott kútjain

emléke jónak újra ott terem.
Ma nincs hazugság. Ünnepe lett a rend.
Halk pendülés. Leszáll az égi csend.

FRANZ 2015

Ajándékcsomag

Egy mókás hóember s egy télapó
kacsint felém. Ma üdvözlnek ők
a téli ünnep őrei vevők
egy víg mosolyra mindig. Lány a hó

illúziója pödrött bajszukon.

Bár kint még dér vagy zúzmara se volt
rájuk tekintve jókedvű kobold
hunyorogtat s kert alatt most átoson.

Egy könyvcsomagra álltak várva hogy
majd felnyitom s egy víg mosoly fakad
szomorkás számon látván hogyha vad

is olykor két fiam szeretve hoz
kedves kis emléket: a polcra díszít
feledtetvén a harcias komiszt.

Művészet

Az alkotás titok. Magasztos szenvedély.

Szent hév mely földi embertől Istenhez ér.

Bár láthatóan módja sincs elmondható

egy furcsa lázban ég a révült alkotó.

Mint játszó gyermek játékában elmerül

az újnak hordozója is ekként derül

szent építésben szó-rakosgató gyerek

farigcsáló rendezgető vadóc lehet.

Mint szél suhan szelíden ringatón a lágy

zenével úgy sodor s emel csodába vágy

hogyan lehess az Alkotó Szellemmel ott

hol senki nem vágy lenni mérhess csillagot

a végtelenbe láss bár földön ülsz magad.

Markodban hangya s fűszál. Cseng zenél szavad.

© 2014

Hó-illúzió

Ha nincsen hó lehet talán illúzió
mely éppoly hófehér s egy régvolt tisztaság
képét idézi fel. Remeg e snassz világ.
Csak egy vágy él: magasba törni volna jó.

Míg vágyad vonz lehet talán földhözragadt
e rossz való te égi fényes szárnyakon
suhansz. Nincs annyi földi béklyó lábadon
mely itt maraszt. Csak szállsz s magasztosulsz magad.

A képzelet bevonja lenge szép fehér
lepellet most a földet: csendes hó kering
dér száll és zúzmara: az angyal szárnya int.

Nincs földi jó mely lenge álmoddal felér.
Keringsz és sodródsz elröpít a téli vágy
hószínű régióba. Ott dalolsz tovább.

marcel 2015

A közöny-tengeren

Kinek szívében nincsen érzés hirdeti
hogy másnak sincsen. Ő csupán a jó derék.
Mint rossz malom ha zúg forog bolond kerék
úgy visz sodor e baj. Vonzása nincs neki.

Őrült keréken fordul most a rongy világ.
Nincs más remény mint véget érni végre már.
Talán egy szebb dimenzió világa vár.
Talán egy jobb csapat dalolja majd dalát.

Úgy hittem én hogy szép hitünk szebbé teszi
a földi fordulókat is. Nincs már sziget
hol elvonulhatsz. Sorsod egyfelé vezet:

kegyes halálba mely talán eltünteti
e bús homályt a létnek rád ragadt baját
s elérheted talán a boldog-lét havát.

1874/1875

Psziché

Zephirosz gyöngé karja átölelt
hogy estem öntudatlan s csendesen.
Egy más dimenzióba érkezem –
úgy véltem. – Csend volt. Senki nem felelt.

Mint kedves tengerparti zöld fűveny
karolt a szél s hogy estünk súlytalan
szívemben vágy ébredt oly parttalan
hogy szót halljak de rám terült köpeny:

a hallgatás mely kínzott csendben ott
hol otthonom magányos kertje áll.
Ma már a lélek csendje hogyha vár.

Ma már a kétségem mind elhagyott.
Ragyog a fényes tiszta érzelem.
Ámor uram- s Pszichéjén csendesen.

A régi jó társakra

Talán fagyoskodtam velük magam
kinek oly sok költő-barátja van.
Ki tudja mért vonz hozzájuk a vágy
sorsuk megosztani e gyöngé lág

sugárban gémberegetten ülni ott
hol durva sorsom lenni otthagytam.
Petőfi s jó Vitéz vidám deák-
csapat ott integet hol víg bromák

születtek egykoron jó iskolán.
Vidultunk egyre egymásnak dalán.
Sorsunk s dalunk vitézül osztani

jöttünk talán. Emlékként hallani
a víg történetet s rideg telet
mely dallá olvadt s szült költészetet.

Himnusz az eszméhez

Szállj ívelj jó magasra szárnyalj eszme fel!

Veled ha tartanánk lehúzó a földi lét.

Gyakorta szárnyatlan – had zengi énekét.

Az isteni erő magasba így emel.

Barátunk hogyha vagy nem érhet földi baj.

Lényünk a rossznak többé el nem érhető.

Talán illúziója ez a vélhető

csekélyke rontás. Hozzánk nem jut el zsvaj.

Az éter vonzásában éljük életünk.

Magához vonz a lélek jó anyagtalan

A kedvünk úgy igaz ha vágyunk parttalan

ha távol hangokkal testvérként férhetünk.

Ó, szállj és vígy magaddal fényes szép erő

hazánkba hol a lélek már nem sebhető!

Megfáradtan

Már nem kívánom újra hallani
rossz érveid világ. Tátong az űr
lábunk alatt szenny-ár csupán terül.
Hangod mint örvény loccsan zajlani.

Régen vitáztam én is még veled.
Úgy véltem változol ha hajtanak
a jóra s hatnak rád igaz szavak.
Ma már a lényem elhagy elfeled.

Összhangban élni vágytam hajdanán.
A szívem mélyén tán még ott remeg
a vágy de jönnek szürke fellegek

és ránk terült az árny fény hajnalán.
Már csend hajol rám libben szemfedő.
Vagyok titok más-létbe elmenő.

Musica celeste

Az égre zengő pompás hangszeren
zenének szárnyán száz hangzás terem.
Betölti színnel csöppnyi templomunk
előrehozván új karácsonyunk.

A Gyermeke, Anyja, ősi Betlehem
József, az ács s a csillagfény üzen.
Bár Advent van csupán a jászol áll.
A békés állat orrán pára száll.

Eljönnek sorra mind a pásztorok:
királyok Őt imádni. Ráragyog
a lángos csillag fénye. Énekel

ki látta Őt előtte térdepel.
Ragyog a távol ég. A tiszta fény
zenével száll közénk. Dalol erény.

Egy macskára

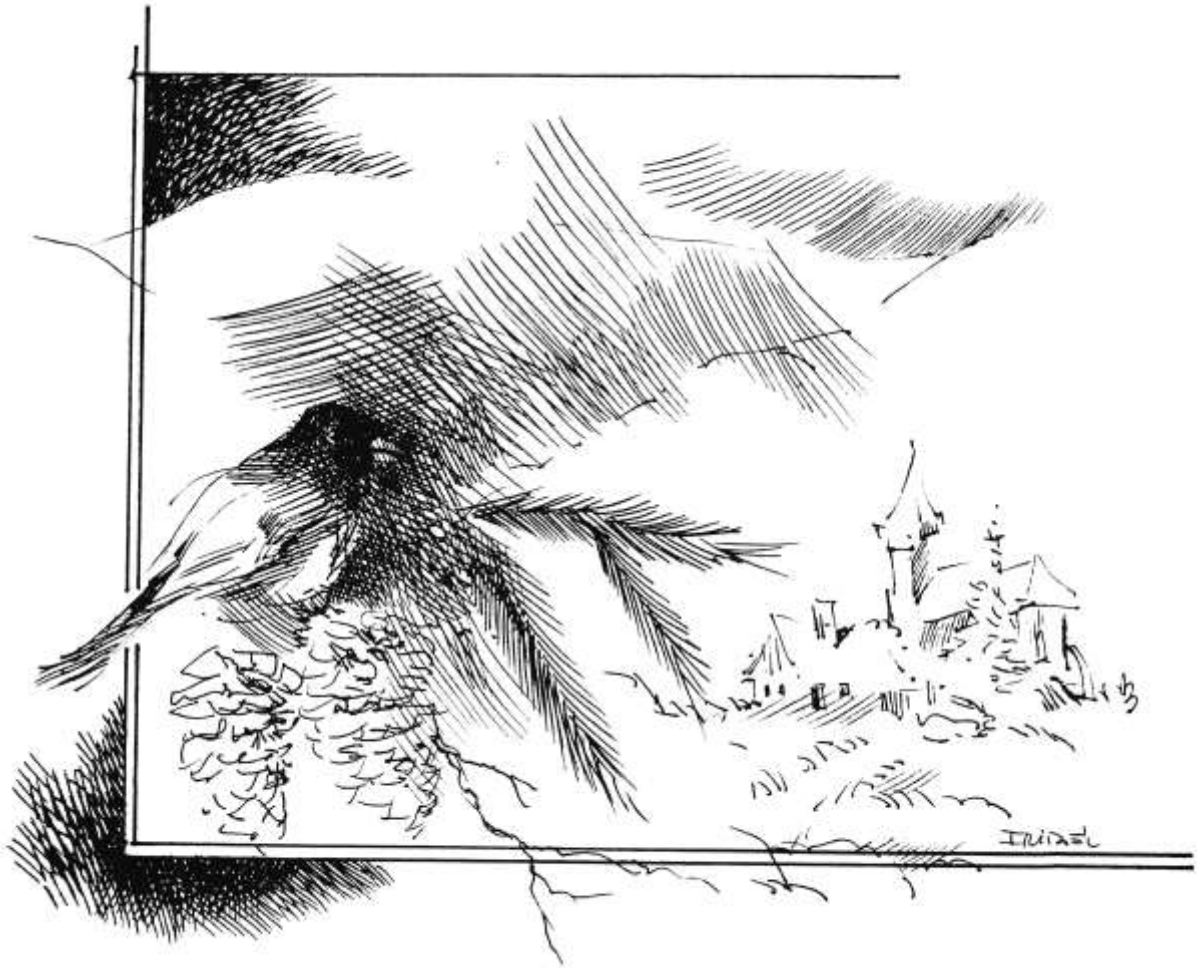
Rezső

Egy hűséges pár kedves macskaszem
tekint reám hogy rá emlékezem.
Az ifjúkor barátja volt szegény
mikor a régi házban laktam én.

Gonosz kölyökcsapat üldözte el
hol élte indult. Nálunk áttelel
hihetten tán és úgy lett. Ott maradt
megosztván csendes árvaságomat.

Először félt majd lassan megszokott.
Hűséges volt. Ételet sosem lopott.
Nyomomba' járt ha kertbe mentem én.

Kísért csak csendesen a fák tövén.
Pár évvel később elmaradt. Sose
tudtam meg hol vészett. Így lett mese.

Cinege

A fényes sapka vígan kandikál
az erkély vén növényzete között.
Házunkba élet s vígság költözött.
A sok madárka csöpp zajt így csinál.

Kabátja zöld a melle sárga csak
a sapka színe más: kék s szénszínű.
Aprócska szem. Mélyében fény s derű
és együtt jön családjá: víg csapat.

Magot vagy tört diót ocsút ha adsz
ő hálás érte mind. Szalonna is
jól jön ha tél van. Füttyög. Hangja is

a fürge égi szép. Bús nem maradsz.
Tavasszal is majd visszatérnek ők
a víg 'cipity'-tyel egyre füttyögők.

FRIDEL 2014

Nomen est omen

A khárma köt. A név bizony predestinál.

Kering a por. Lézengnek furcsa emberek.

A lét-keret bezár és lassan eltemet.

Tán sorsod szónokol nevetve prédikál.

Ha nagynak jöttél vállald sorra szépen el

a véle járó rozzant buktatókat is.

Ha színleled hogy nem látod hangod hamis

elzárkóztál s a jóbarát se érhet el.

Ki fal-rakónak építőnek jött ide

nem utálhatja most a jó szerszámokat.

Ha jókor lát neki s búsan nem válogat

kibúvók közt megtartja józanul hite.

Ragyog az égi fény a büszke mú fölött.

A felvállalt sors jó-valóddal ötvözött.

S. J. 2015

Az utolsó perc a naplóban

A lapok csendesen peregnek
zizeg a történelem
az ilyen-olyan felek összecsapnak
mintha valóban mégis...
miközben jól megszervezetten
masírozik az újabb még pihent hadsereg:
már megtervezték a harmadik világháborút
az emberek ügyesen helyezkednek
mentik a még menthetőt
gyűjtik az összegyűjthetőt
mögöttük pár méterre röhögnek
galádul röhögnek
a mindent eldöntő fegyverarzenálok

pár naiv balek
szónokol a hordó tetején
minden fegyvernem a magáét dicséri
a belefásult polgár legyint
kattan a gomb
már ki is... vagy be se...
kezét dörzsölgetve zsíros pofával áll
az ügyeletes kalmár
a hegyek leomlani készülnek
az egész világ összeszakadni készül
vibrál zizeg a történelem

rohan a Koyaanisqatsi hangyanépe

és én szomorúan állok

világra ítéltlen mindörökre...

Megtöretett...

Megtöretett és felfalatott.

A kannibál-faj kívánta véréét.

Bár ő maga ajánlotta fel

testét és magasztos szenvedélyét

amúgy szépszerivel nem kellett.

Törékeny testét erőszak cibálta el.

Voltak vadak és vezérre áhítók.

Voltak barátok rajongók lányok

kik hű kutyaként nyomába' kóboroltak

ám kevesen voltak a jövőbe látók.

És voltak kik csak szenvedni nem akartak

emlékére is szemfedőt takartak.

És jött a nép a káprázatot szemfényvesztést áhító.

Kavargott bamba birkasága.

Ő szelíd tekintetével mindezt, ó, igen, de látta.

Azt se bánta ki hitvány volt szerepre számító

hisz mindnyájukra egyaránt terült a végzet árnya:

léleekben rettegve de vele feszültek fel a keresztfára.

Megtöretett és felfalatott.

Megtöretünk és felfalatunk rendre.

Hiába futsz és önként nem omlasz rá a keresztre

majd nyakon fognak és rászögeznek. A véged így adatott.

De feltámadott érettünk és ránk vár a végső számadásban:
testvérek leszünk a feltámadásban.

A megfeszített

Megölték. Megfeszített az Úr.

Megfáradt teste ronda fán pihen.

A kerge szél csapzott hajába túr.

Vulkán-morajjal atyja zúg – üzen.

Bántották s nem pörölt csak lépkedett

a Golgotán. Emléke néma vád:

Ha Úr ha szent járt is közöttetek

az ostobák sötétje hullt reád.

A jónak nem jut más csak ütleged.

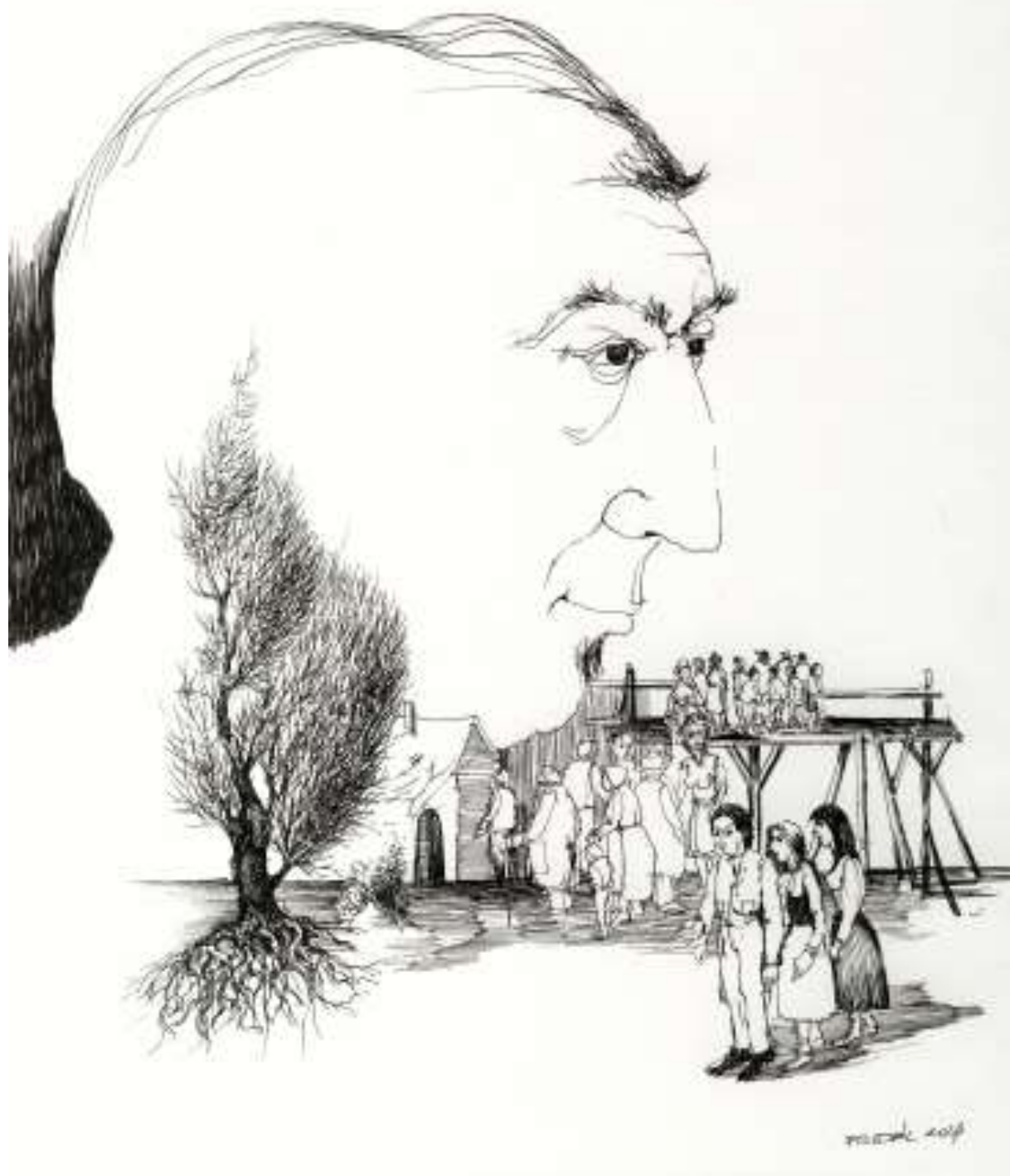
Kenyér-irigység rossz erő vezet.

A Mammont gyermekként szeretgeted

de képtelen vagy adni két kezed.

Megölték s feltámadt harmadnapon.

Szégyenpír ég azóta arcomon.

Egyedül a zajban

Az utca-forgatagban elvegyülve
magam vagyok. Körülfog fénykörömnek
varázsos pajzsa. Tán felém köszönnek
az emberek de lépek elmerülve

egy gondolatban: nincs többé hatalma
a földi fajnak rajtam. Tiszta fényben –
ruhámban – most megyek. Az égi szépben
gyönyörködöm és csend-palást takar ma.

Van úgy hogy messze futni vágyom egyre.
Van úgy hogy vonz a földi nyüzsgés lárma.
Ám nincsen pillanat mikor a khárma

nem érint. Lenni vágyom lelkesedve.
Az utcán lépkedek. Ma még a létem
hozzátok köt szeretve csendben élnem.

Rémült halál-várók

Nincs senki ott veled ha halni készülsz.

A rémület homálya úzi messze

ki egykor lépett tán feléd szeretve.

Most hívnak s félnek ők. Döbbenve szédülsz.

Az elmúlás homálya úgy riasztja

a földi ép-eszűt a semmi-embert.

A balgasága háborít ma tengert.

A póresége agyvelőd apasztja.

Nincs senki – úgy hiszik s riadtan néznek.

Körötted szellem-társaid. A földön

a rémület. Hogy testet újra öltson

feledni kell a sápadt égi lénynek.

A gyávaság e rossz erő ha rád hull

felháborít. A kör recsegve zárul.

Stáció

Egy újabb stáció a hely hol élek.

Vad pőreséggel úgy ront rám a korszak
mint véres rossz idők erői voltak
és bennem döbbenet kiált a lélek.

A megvetés-falak merednek égre.

A gáncs dühödt erőszak tombol újra
e földi Inferno zenéjét fújva.

Ha meghalok majd így kiáltok: végre!

A csendes árnyak most suhogva szállnak.

Lágy alkonyok víg hajnalok sugára
leszáll a lénynek fáradt homlokára.

Csak szépség van jelen. Csak égi szárnyak.

Egy gyűrű fog körül. Legyőzni képes
a rosszakat. Világa vár a Szépnek.

TRJCL' 19

A tölgyek

Vén tölgyeknek magasztos árnya hív.

Megérint általuk csodás világ.

Már nem vagyok kin bűnnek mérge rág.

Csak az vagyok kin egy az úr: a szív.

Szeretni küldtek erre hajdanán.

Szeretni jöttem s most magam vagyok.

Bár fényem úgy adom mint csillagok

a jó erő széthull a Rossz falán.

A tölgyek kedves árnya integet.

Közük vágyom: jó testvéreim.

Csak lény-parány leszek szépségein

gyönyörködöm. Fohászuk csak vezet.

Az erdő sóhaja hozzám ha ér

a lélek él remeg pulzál zenél.

Barabás

A lelked mint konok Barabás

üvölti egyre:

Nem igaz! Hazugság az amit látok!

Nekem ne papoljanak más világok

erőiról! Nem vágyom égi kegyre!

Az én világom a csúfokodás

erőszak kéjek és a kések.

Uralkodjanak más fölött

Názáretiek templomkoptató népek!

Nekem csupán a perc a pillanat örök.

Üvölt a lélek s győzködi önmagát.

Majd csak ráviszi a kétely

hogy maga koslasson morogva bár

megnézni: igaz vagy métely

mindaz mi úgy vonzza őt a banditát.

Megy lát és nem hisz. Túlél s veszít

bár úgy tűnik elpusztíthatatlan.

Szüntelen pokol-mélyre hull.

Rendíthetetlen a harcban.

Ereje adva: az Úrból merít.

Az Úr rendelte élnie mégis

bár gyehennára érett gonosztevő lelke

mert élnie kellett s törettetnie

hogy végül a keresztfát megérdemelje

és hitét elnyerve térjen meg ő is.

Szegény Barabás káromkodik
és parancsra öl ha úgy hozza sorsa.
Két évezred múltán is dühöngve sújt.
A gyűlölet szennyes árja sodorja.
De megtörik. A lelke megtér. Megjuhászodik.

Tavasza a völgyben

Szemem lehunyva mégis végtelen
virágmezők terülnek íme itt.
A víg tavasz már bontja színeit.
Az elmúlás helyett öröm terem.

Álmomban is közöttetek vagyok
kecset virágok kedves társaim.
A csend török. A némaságra rím
felel. Magamról emléket hagyok.

A halvány illat kedvesebb nekem
mint harsogó heves szín- orgiák.
A földnek illatával más világ

üzen: elmúlás élet végtelen.
Szemem lehunyva újra ott vagyok
a völgyeken. Az élet úgy ragyog.

A legyőzött porhüvely

Mint néma lépés bús szavam. Török
a csend. Felfénylő ékes végtelen
üzen: nincs többé már reménytelen.
Az éj ezer szilánkká szétesik.

Hol léptem halkán halványan haladt
most száz öröm dalát csak hallani.
Kezemben szál virág. Így tartani
öröm: a szép tavasz velünk maradt.

Ezer sugár a fény. A szív dalol.
Az életünk zene. A szín: erő.
A lélek tiszta ívvel feltörő.

A régi rontás már nem ér utol.
Imádság lesz a szándékok s vele
az égre zeng a végtelen zene.

WEDDING 2018

Új esztétika

Ma már a változott Remek világa hív.

Immár az építő heves kíváncs
munkálkodik bennem csupán. Nincs száncalom
a régi rossz iránt. Kettőnk világa vív.

A szüntelen remek nagy változás – sorok
csupán az egyetlen kiváltság. Nincs egyéb
mi megmaradjon holnapra. Talán elég
a vágyunk bennük ám érik a nagy konok.

A változott világban új esztétika
van már jelen. Az új eszmény sürget s te már
az új szerepre készülsz. Színpad fénye vár.

A szenvedély úgy hajt. Lényednek másika
a jó kaján kacag. Lebegnek verssorok.
S te iszkolsz. Zsebre vágott rímed ott lobog.

FRANK 2015

Korszakváltás II.

A rím-király ma már pojáca rossz bohóc.
Csúfolják s vár reá közönséges röhej.
Az árnyalat nem számít. Ócska régi hely
az író-műhely. Performance van s gyú-kanóc.

Vásári rossz komédiás kiáll eléd.
Arcodba vágja mind salakját – undorát.
Mint széttörött tükör szétszórja a világ
minden baját. Üvölti semmijét feléd.

Te védtelennek érzed szembesült – magad.
Hogy más esztétikád csupán a te bajod.
Az eltérő világod elhallgathatod.

Mint falról pattan vissza minden jó szavad.
Majd változás jön el. A pótlék porba hull.
Csupán a Mű ragyog. Hitványnak alkonyul.

Szavak hullámhosszain

Ma langymeleg szavak bolyonganak
köröttem egyre. Hív a messzeség.
Fölöttem hűvös szürke ólmos ég
de zsonganak a lágy kies szavak.

Bizsergés van. Feszültség nincs jelen.
A déli tengerek hulláma int.
Ma visszahívja lényemet megint.
Csak azt susogja: béke lesz velem.

Zsongítja lelkem hullámos szava.
Bár ház kerít körül a víz visz el
egy másik létezésbe. Más felel

szavamra: bágyadt hullám dallama.
Szavak bolyonganak hullámzanak.
Már visznek. Más irányba tartanak.

Sodrásban

Mint zúgó ár szakadt a fény felém
s én álltam megrendülten általa.
Valóban énrám hull az égi fény?
Szeretni jó de mintha bántana.

Bénultan állni többé nem lehet.
Már hívnak újra jó energiák.
Csapongva száll az újult képzelet.
Szeretni hív a zsongó nagyvilág.

Tavaszi vidám kavargó árja int.
Fehér habot sodor a sűrű víz.
A lenge szél csak úgy arcon legyint.

Lélekből vers fakad. Nem egy de tíz.
Mint zúgó árban állok s általad
felém egy győzhetetlen jel halad.

Keresztapák

Korunk fölött gőgös keresztapák
uralkodnak. Sahok? miniszterek?
lézengő léviták? Csak emberek.
Kóborló ritterek. Vén banditák.

A gőgjük süt és mindent elsodor.
Mint perzselt tarló égre néz a táj.
Az életünk lesújt és egyre fáj.
Nincs égi jel próféta láng-bokor.

Vetésük gyűlölet – vetés csupán.
Aratják szörnyű rendre mocskukat:
erőszak – kényszer – szégyen – kazlakat

s ez így megy napra-nap év – év után.
Keresztapák rossz maffiák, ugyan
a lelketekben mely erő rohan?

Fehér virágok

Egy hófehér virágcsokor nevet
felém. Felszáll a szárnyas képzelet.
A tisztaság csokorba kötve ím.
Megszűnt a némaság. Csak cseng a rím.

Kezembe adta jó uram nekem
hogy lássam: elkísér itt van velem.
Ha erdőn járok rám ő jól vigyáz
és megmutatja hol volt régi ház.

Fehér virágok: tisztelet jele.
Övé kinek a tisztaság neve.
Felé ha lépek rám nevet a fény.

Minden virágból rend árad s remény.
Csendben kíséri lépteim. Szeret.
A legszebb tájakon csak ő vezet.

Faragott arckép

Két arc néz szembe itt: egy férfi s nő.

Egy pillanat csupán. Örökre áll

a kőbe – fába vésett orr s az áll.

Ellentét mégis egy. Ez érthető.

Két szembenéző arcél: egy vonás.

Hajfűrtjük egybe hull egy főt takar

hisz egy a vágy. Közös szándék akar

különvalót. A létük állomás.

Erőlködik a szem. Választaná

külön-külön de együtt él csupán

a férfi s nő. Tagadná meg talán

mi összekötve őt megtartaná?

Most szembenézünk. Arcunk egy-azon

főn egyesül. Rád nézek s láthatom.

A híd

Az érzéshullám bennem ki- s be jár.

Mint lomha víz csobog a megszokás.

Az életem se jobb se szebb se más:

a végtelen övezte szemhatár.

Körötte élek régen egymagam.

Mögötte tán szivárvány íve száll.

Itt lenn a nincstelenség csendje vár:

dimenzió mely oly boldogtalan.

De létem célja hídnak lenni itt

hol dúl a harc s mutatni ég felé.

Mit adhatok övé a Mindené.

Szándékom hozzá méri lépteit.

A híd feszül bár fáj neki. De hív

a másik oldal. Zeng dalol az ív.

Halvány színek

Mint csendes meditációs órán

lelkemre csend száll

lényem lebeg

a mindenséget átkarolnám

de most nem lehet

felé megyek

magamból ezt az érzést szétdalolnám

Mint halvány fény csak int

felém a béke ujja

ragyog a napsugár

a szem csupán az ég felé tekint

de onnan is az ő szeme néz rám megint

ott lénye vár

s csak tündököl a láthatár

Mint halkan eldúdolt ének

rezegnek hangok a szélben

mint néma ünnepi áldozat

összefogódzva száll két árva lélek

lényükben áradat

ha meglelted óvjad párodat

becsüld hogy szeret téged

Fülledtség

Fülledt a lég. Köröttem izzanak
kimondhatatlan furcsa szent szavak.
Vibrálnak szenvedéllyel töltenek
míg úgy nem érzem mindenem beteg.

Hívásra várva most is szenvedőn
egy látvány úgy kísért: a szemfedőm.
A csendes fülledtség vesz majd körül
akárcsak most. A szívem mért örül?

Hogyan lehet hogy elmúlása szép
s vonzó legyen? Az ember furcsa gép.
Mormol imát. Tagad s káromkodik.

Nem fényre, porra csak támaszkodik.
A porhüvely kínozza lelkemet.
Emberré tesz megöl és eltemet.

Filozófia

Halálra készülődve tán, elmélkedem.

Nincs lélek, benne vissza tudna tartani.

Az érzéshullám mély. Muszáj bevallani.

Feloldozásban óraszám reménykedem.

A gondolat mélysége: csendes révület.

Mint felkavart vízen lebegve úgy sodor

a végzetem. Köröttem elmosódva forr

a lét pora. De nem látom. Visz szédület.

Majd visszatérni kell. A földi dolgodat

másoknak át nem adhatod. Sietni kell.

Mögötted gyász kíséret jön. Már énekel.

Elnyomja rémülten kiáltó hangodat.

A bölcselet segít. Halálra készít el.

Ha elfogadtad életet kínál. Nevel.

Michael Long

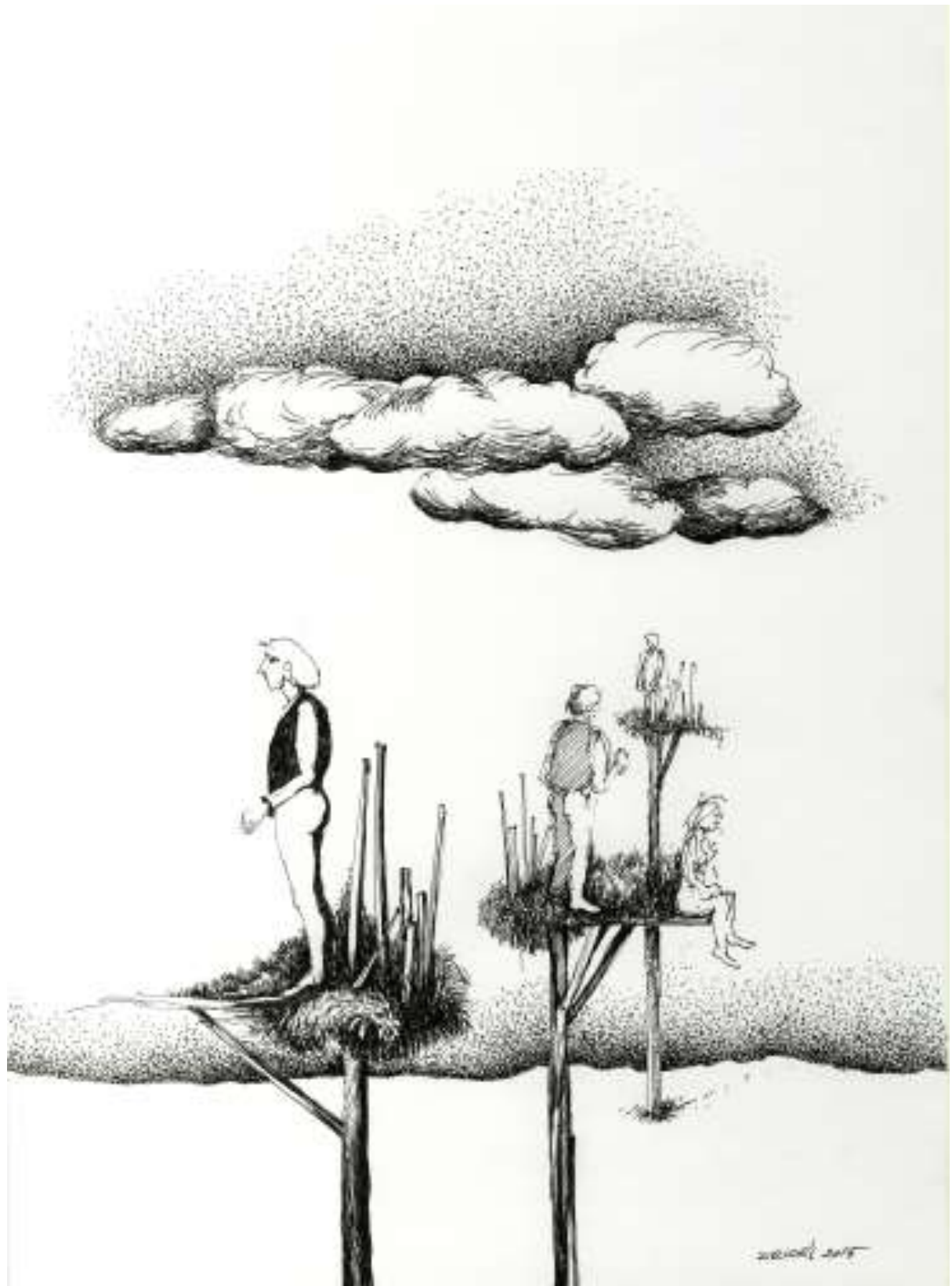
Szavak

A csendes fák alatt nyugodtan alszanak
a végzetesnek hitt komor remek szavak.
Ki arra jársz döbbenten lépnél vissza most.
Kedélyed romlik. Száműződ a jó okost.

Ám életedre jómagad borítod azt
az árnyat melynek réme annyira riaszt.
A szó a jó csak csendesen némán hever.
S te otthagysz pedig magasba ő emel.

Ragyognak rád ma fények. Mennyei erő
lehajlik hozzád. Lépj felé! Elérhető.
Ha megtalálod annyi béke lesz veled.

Holtpontról újrakezdheted az életed.
Szavak a porban: széjjelszórt szívek. Szemek.
Megannyi vonzás. Pompás szép színes remek.

Megfáradtan

Már rongyosra gondoltam agyamat
és most itt ülök eszme-lucskban.
Tán gondolatban mindent megtagadtam
de megtart a szó. Csengése hívogat.
Zenéje átfog és befogad.

Már fáradtra beszéltem nyelvemet.
A bármelyik nép szavát megidéző
ajkak most hallgatnak. Napba néző
tekintetem bágyadt. Homálya integet.
Az árnyvilág lehúz és eltemet.

Már szememet vaksira néztem.
Az árnyas úton nem felém tart az a bizonyos.
A csendes éjben nem száll szó. A csillagos
nagy ég vonz csak. Sorjáz a léptem.
A távolság el kell végre érnem.

Már bőrömön vakít a képzelet.
Sugárzik benne büszke lényem.
Magasba ível szenvedélyem:
ez ég és föld közötti élvezet.
Ragyogjon s megpihenjen majd veled.

Idő-káprázat

A Mindenség atomjain felcsillanó
sugáros fényözön köszönt ma lelkeket.
A lényünk elfogadja s hangtalan szeret.
Szívünkben béke van szilárd nem-változó.

Ma kézen fognak s elvezetnek arra hol
nincs tombolás. A vadság múltó távoli
illúzió. A zűrzavar a bábeli
nem illet. Csend fogad. Az égen pára-por.

És minden cseppjén egy-egy fénysugár törik.
A porladó sugár szivárvány-színein
az égi béke int felénk. Fényévein

a múlt idők szabad világa érkezik.
Gyémántként csillogó idő lebeg veled.
Tükrében ott vagy. Képmásod ragyog – nevet.

Magányosan

Csendes estéknek magányos bóbiskolása

a semmi-lét felé sodor.

Magam vagyok. Magam. Nem épp boldogtalan

csak mint a hegyen egy magányos bokor:

oly távol vannak mind a társak.

Magam otthon vagyok de otthontalan.

Nincs kéznél illúzió mellyel szebb jövőbe lássak.

A csend atomjai megannyi szűrős szilánk:

a széthasadt idő nukleáris szennye.

Valami sodor. Valami végzetes erő.

Létünkön szanaszét hever a pusztulás gennye.

Nincs dallam. Nincs szó. Csak elmúlás kiált.

Hasad az ég. Remeg a föld. Nincs társ elérhető.

Létünk a csöpp pihe mit rongy orkán cibált.

Már szállunk magasba – tépve csüggeteg.

A túnt kapaszkodók is szerterontva.

Minden kötődés megszűnt. A létünk hontalan.

Otthonunk régesrég semmivé ontva.

Birodalmunkban urak csupán az árnyak.

Nem látunk. Mozgásunk oly bizonytalan.

Csapkodnak evickélve visznek tovább a szárnyak.

Zuhanunk rémülten óriás erővel.

Csapódunk tonnányi hegynyi súllyal.

Rázkódunk s szétesünk. Riadtan ébredünk.

Csak földet értünk. Álom volt. Nincs esély az újjal

kezet fogni. Csak ez a banga álom a folytatás:

A lét – keret – illúzió melyben létezhetünk.

Magányos esték. Egészből féllé rontatás.

A földalatti patak

Csobognak egyre tiszta áradatban
fényes habok mint földalatti fürge
vidám patak s a messziségbe tűnve
kacag – nevet s te áradsz néma dalban.

Az életünk rejtőzködő patakja
tisztább helyek felé veszi az útját.
Mert jó utat keres feledve búját
már ott alant fut régi medrét hagyja.

Kapaszkodók ma nincsenek. A karszton
talán még elviszed lebegve – bújva
egy földalatti tiszta mélybe hullva

az életed. E mély felé sodorjon
a sorsod erre vágysz csupán repesve.
És szól a víz. Hab hátán szállsz lebegve.

Vonzás

Csupa tűz csupa fény csupa vonzás

a világ az erő ez az élet.

Nem a föld nem a víz csak a lélek

emel így. Remek illata rontás.

Ragyogó remegő csuda ének

felemel oda vonz hol a mának

szava nincs nem is ér oda másnak

szíve már csak ez égi személynek.

Karoló daloló csupa vággyal

közelít s ideér beragyogja

a világ zugait alakodra

csupa-fény köpenyét teszi s szárnyal

Mosolyog s belevon mosolyába

nem igaz hogy e szép csak a másé

mosolyod viszonozza a vágyé

szíved ím remeg ő teszi s látja

Ez a pillanat oly lebegő – szép

a világ zene lesz dala égre

felemel oda várnak a szépre

s aki várt felemelt remegő – lét

Keres ő s szeret ő ne tagadd le
keze most alakodra fonódik
vele lenni akarsz s ha mosódik
körülotted a szín te fejezd be

A végtelen vonzás

Ma ingadozva teng a lélek szertelen.

Nem tudni merre lépne óvatos – sután.

Mint óriási szárny, terül a bús magány

fölém. Hazám csupán a fényes végtelen.

Ma új erők lobognak. Új a képzelet

mely ősi föld felé visz. Árad szárnyalón.

Csak ez vihet tovább e toprongyos valón.

Valósult jó-magadhoz már csak ő vezet.

Csobognak hús vizek. A hab fehér erő.

A dús energiák lenyűgözik valód.

Utad csak ez lehet: kövesd az áradót.

Nem vonzhat földi létben rongyul törtető.

A lényed átadod s a vonzás elröpít.

Tündöklő végtelen reád ruhát terít.

Apokalipszis

Perforált egeken

dögletes sugarak

hullnak.

Vakulnak emberek

pusztulnak madarak

bealkonyulnak

régi vágyak.

Tündéri szárnyak

repesnek.

Valami kiutat

valami szépséget

keresnek.

Vadul csapkodnak

örökös vágyban

égnek.

Végül csapódnak

zuhannak. Földet

érnek.

Gyehenna lángjai

mardosnak nyaldosnak

mindent.

Világunk izzik

reményünk pusztul

itt lent.

Teljesült jóslatban

túlfeszült vágyakban

perzsel

valami végzet

roppant igézet

felkel.

Tomboló égben

hasadó földben

árnyak.

Némelyik sírva

másikuk zengve

áthat.

Remegő fészkek

szétmálló bölcsők

várnak.

Végső ítélet

dübörgő végzet

árad.

Szeretve sírva

emlékre bízva

lényed

zuhanva szárnyalsz

magadra vállalsz

szépet.

Teljesülsz benne

immár magaddá

éget.

Régi ház

Mint rozzant régi ház állok magam.

Az életem több mint bizonytalan.

Jelenkorom sivár valója vár:

lépnék de lépni oly hiába már.

Mint málló vén kopott szegény falak

az életem. Köröttem szél szalad.

Mögöttem kósza megvetés. Korom

kiált reám: s nincs célja tiltanom.

A falról mész perreg: az életem.

Csupán a belső fény maradt nekem.

A lét-keret viszont omlik – reped.

S te nézed szótlanul. Nem értheted

miért e bágyadt régi szenvedés.

A megvalósulás csekély kevés.

Lépések váltott ütemben

Lépni öreg kövön
piros cipőben
valami ünnep fénye ég
napod lemenőben
a szél füttyülve száll
mint temetőben.

Hajad pajkosan lobog
s nem bánod
mint távoli vendéget
úgy várod
az ünnepi érzést
megtalálod.

Szoknyád ha libben
többben megnéznek
tán jólesik ha látnak
most szépnek
de lényege a libbenés
az egésznek.

Mint láng lobog
a lényed ég
a lángolás neked
talán elég
de újra fellobogni vágysz
most egyre még.

Az ünnep csintalan
lobog szavad
a fogyó fényben is
ott vagy magad
valami égi csillogás
feléd halad.

Lépni öröm felé
piros reménnyel
az élted így halad
borítva égi fénnyel
add fel magad
légy egy a Széppel

Ház

A ház előttem áll. Elgondolom
hogy mennyi jó erő alkotta meg.
A városom viszont ma bús beteg.
Elnézem és rekedt dalom hozom.

Mit mondanék sötét energiák
taszítják vissza. Nézni is sivár.
A fényes szellemekre írje vár
gonosznak. Erre épül a világ.

Lenéznek rám a csendes ablakok.
Alattuk állva némaság fog el.
Ma minden kő történelmet lehel.

S kik létrehozták ostobák vakok.
Hogy nézzük egymást úr az úr. Nekem
nincs kő mely összetörné énekem.

Szabad ének

szabadba menni

virágos réten énekelni

lepkével szállni

jó napra vágyni

de szép

idilli mámoros

e kép

nekem csupán a jó

igaz való

a célom életem

lobogjon énekem

s veled

csupán veled

legyek

szeretni égni

egymást igézni

a vágyam ennyi s nincs

kaloda rossz bilincs

mely visszatartana

csak zengjen szálljon

szívem dallama

lebegni lenni
révülten és nevetni
megannyi jó
pompás való
eltűnni szélben
párában harmatban visszatérni
születni újra fényben

csak erre vágyik lényem

Álom

A csend leszáll. Már itt a bús homály.

A némaság sötét köpenyt terít
a nagyvilágra. Hallom lépteit.

Mint óriási úr befog bezár.

Mint altatóporok nehéz sugár
bénít. Az alkotó szellem pihen.

Más régióba visznek hirtelen
szelíd karok hol égi béke vár.

Nem nyughatom mikor ébren vagyok.

A tenni vágyás hajt. Szorít idő.

Dolgom teszem míg elvégezhető.

Illúzióm a jel mit itt hagyok.

De égi társam vár ha alszom én.

Álmomban ő kísér a völgy ölén.

A hősök

Maroknyi volt az egri hős csapat.
Tán frázis emlegetni érdekük.
E gyöngyszemért áldozták életük,
mely völgybe zártan áll. Látod magad.

Király urak, ha intettek nekik,
már készen álltak várost védeni.
Rövidke életét nem félteni –
a virtus ez volt. Meg sem érthetik

ma már talán a korcs utód-urak,
a nagy tivornyák hősei. A tett
magányos akció csupán, ha lett.

A bátrak ellen védik nagy falak.
De vádként szól a hősi tett: No, halld,
hogy mennyit ért, míg nem voltál, a kard!

Csillag

Egy csillag néz le rám bárhol lakom.

Az este érkezik s ő rám köszön.

A fénye éltet. Tőle száll dalom

oly áradón mint fény csillan kövön.

Ha megfáradtam hozzá fordulok.

Úgy várom áradjon rám égi fény

hogy dolgom tenni friss legyek serény.

Ránézve bajjal már nem gondolok.

E csillag néz le rám. Talán csupán

illúzió a fénye is de van

egy szép erő mely vonz a fény után.

Bizony nem érthetik meg annyian.

Az est leszáll. Ujjong a képzelet.

A csillag fénye int. Felé megyek.

From the East

Szent helyen

Szent templomodnak rég omlott falán

elüldögélni volna jó nekem.

Ha volt világom vár s megérkezem

a lelkem megpihen. Kimondanám

a mondhatatlan dalt ám néma árny

borul fölém: a csendes áhítat.

A Mindenség szerelme átítat.

Magával von s emel az égi szárny.

A kő sugárzik tán? Nem tudhatom.

Csak lépek s torpanok. Előtted áll

szent lényed búv körében énem. Vár.

A néma rezgés-sort csak hallgatom.

Omlott kövön erőd sugárzik itt.

Zöld himnusz száll: az életünk virít.

Kakukk

Kakukk szólongat. Erdő zeng bele.
Ígér egy hosszú életet nekünk.
Fény száll le ránk. Vakít mohó heve.
Mint torz tükör görbíti életünk.

A fény s a pompa volt így hajdanán.
Homályosított minden más valót.
Rikító trópusok vad dallamán
extázis várt alantas földlakót.

Hályog lehullt. A szem távolba lát.
Nem vonz a hús. Az égi szép kísér.
Elhagyta sárba öltözött baját

a lény. A csillag hív nem balga vér.
Ha hosszú élet vár a bölcselet
vezérel s megszelídült képzelet.

Áttűnés

A szédült futkosás után a szó
lehiggad s vonz a másmilyen való.
A rezgés nyugtató: feléd sodor
hol csend van és derű. Ma rád omol

a lényem: Szenvedély. Pulzál veled.
Világunk torpan. Tombol s megreteg.
A falnak hitt világ tárul felénk.
Vidáman szórja kincseit elénk.

Nincs más erő csak hívásod szavad.
Már állok s fényben fürdöm általad.
Ha mindez káprázat illúzió

csupán e látszat fénye volna jó.
Feloldasz és magadba vonsz. Karom
magától tárul. Lényem átadom.

Hívás

Hiányos életem. Magam vagyok.

A társam számkivetve tán bolyong.

Az élet szürkesége úgy borong.

A vágyam izzik mint a csillagok.

Egy ösvény integet. Talán vele

találkozom ha rajta indulok.

A csendes hívás vonz. Megtisztulok

a fényben. Már ragyog felém heve.

Magam vagy ővele? Bizonytalan

az érkezés. Erői hajtanak.

Energiák. Elsuttogott szavak.

A vágy sodor: nem lenni hontalan.

A megvalósulás akarja tán

hogy lényünk egy legyen: szédült titán.

Szimfónia kék és zöld hangokra

Fehér energiák gomolygó fénye int.

Magam vagyok. A csendes áhítat remeg.

Mint halkán visszasurrant régi istenek

terül fölém a táj. Ég kék szeme kacsint.

A nyárfák csúcsán antik ciprus árny. A szél

hajamba kap. Nevettet. Játosztárs vagyok.

Ma földnek zöldje hív nem néma csillagok.

A hangom szól. Régmúlt korokról most beszél.

Kék és zöld szembenéznek. Lényem színei.

Az ellentét látszólagos. Testvérek ők.

Ha együtt látod dús harmónia – erők.

A földi létnek pompás fénye – kincsei.

Remeg a megvalósulás. Csodás a föld.

Azúr palást bevon. Hullámszik lenn a zöld.

Égi fény

Jöjj égi fény tekints le ránk, Urunk!

Az ünnepen lelkünk emeljük, ím.

Bár nincsen szó tökéletes, se rím

eléd borulva ismét itt vagyunk.

Mint himnusz zengenek színek erők.

A dúlt világ ma összhangzó zene.

Magasra száll az ember éneke.

Ma együtt lépnek voltak s elmenők.

Ha fényed üdvözöl tiszták vagyunk.

A föld porával szellő illan el.

Lényed szeretve fölfelé emel.

Nem fáj hiány mit végleg itt hagyunk.

Mint szél-sodorta szép színes szírom

az életünk. Állunk a fény-hídon.

Zuhanni...

Zuhanva bábuként
semmi – létbe
érve
zokogni elhagyottan
szakadni eldobottan
még ne!
lelkünk a menekvő
talán elér
az égbe
fortyogó pokolként
dühöng utána
az irtó
salaklét nehézkes
világa véres kard-
tartó
lehet hogy evégre
vagyunk világra
lökve
utáld és kerüld el
tisztulj meg tőle
örökre
zuhanni kőtömbként
szállni szilánkra
hasadtan
örökre találni

fénnyel tündökölni
a Napban
egyként is résznek
lenni boldogan
együtt – magadban

Vágy

A vágyra gyújtó szenvedély örök.

Talán igaz hogy állok egymagam.

A földi létnek annyi útja van.

A lényeg egy hogy felfelé török.

Talán a párom más dimenzió

lakójaként felém tör és repes.

Bár vaksi föld-anyag köt úgy keres

a lényem égi fényben lángoló.

A vágy örök hogy végül célba érj

s ne bánd a kétes értékű valót.

Becsüld a színes vágyat elhagyót

és egy csak egy dimenziót remélj:

az égi territórium honát

hová a földi szem halott ha lát.

Mélykék

Mint kósza méla csendes esti árny
leszáll a kék – lilás fény. Lassu szárny
libbenti színeit feléd világ.
Mélykék az úr. A lomb s a rózsaaág

e színben tündököl. A ház s a föld
e kék palást alatt pihen. A zöld
most alszik. Nem harsogja énekét.
Már kék az altatód. Hallod színét.

Madárdal bugyborékol. Esti dal
derűsen száll feléd. Kék lett a hal
az Isten tudja mily színű vízen.

Ám tintaszín a mély. Alant pihen
a víz-világnak száz lakója. Zeng
az esti kékek himnusza: a csend.

Szavak... rezgések... béke...

Lobognak csendesen erők: szavak.

Az életem e néma ringatás.

Volt úgy hogy fájt az űr a hallgatás.

Ma lét-elem e béke – áradás.

Hullámain a lényem megpihen.

Mint rég letűnt koroknak fénye int.

S hogy nézed vaksin, élnek ők megint.

Remek világuk hangtalan üzen.

Az életed ringatják végtelen.

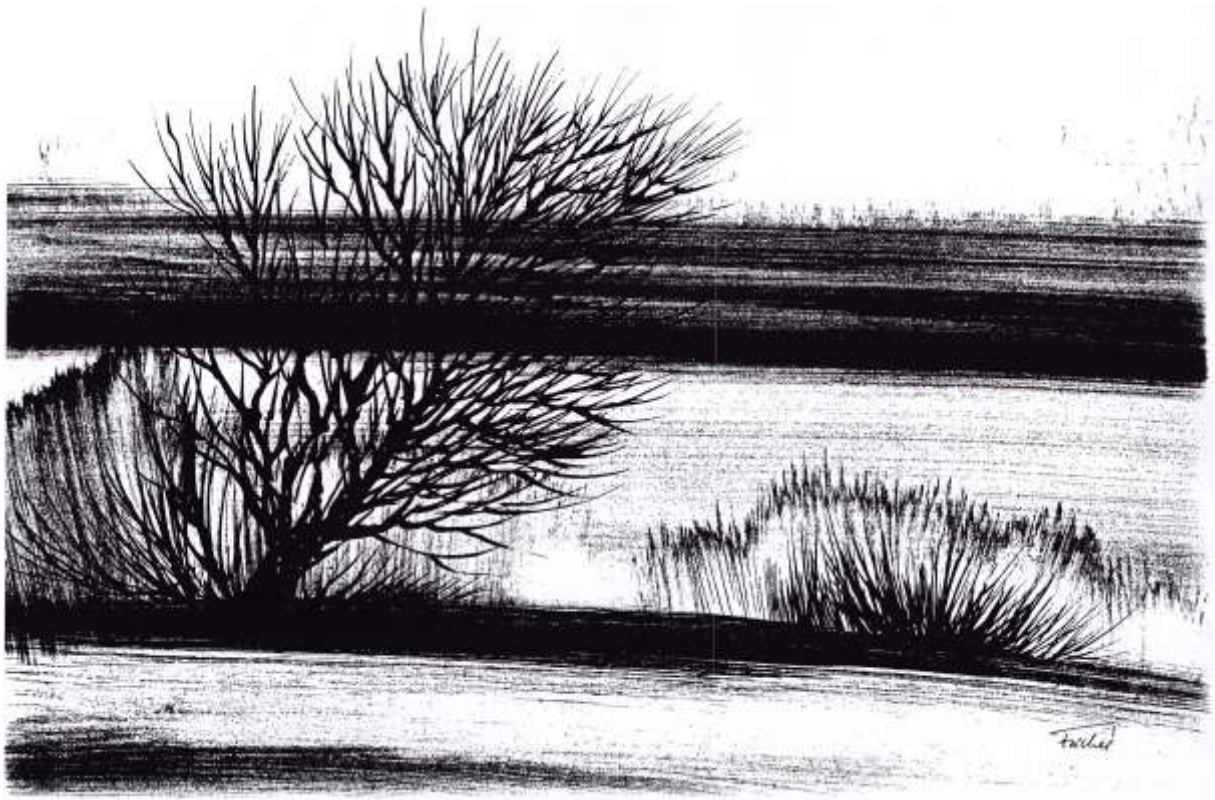
Mint büszke tölgy tövén kecses virág

állsz s himbál most a szél. Zenged dalát

a változó de ős-ösvényeken.

Szavak rezgések: ős-energiák.

Hatnak feléd s te vágyod dallamát.

Az én utam

Enyém ez út. Irigyled? Nem hiszem.

Mióta járom száz tüskés bozót

hasít belém. Látod a távozót.

Alakján pillantásod ott pihen.

Ha látod út végén dicsfény lobog

tán vállalnád az égi cél honát.

Ám megsebeznek téged is. Korát

nem félni nem tud lelked. Szád dadog.

Az ösvény mindig keskeny. Nem tömeg

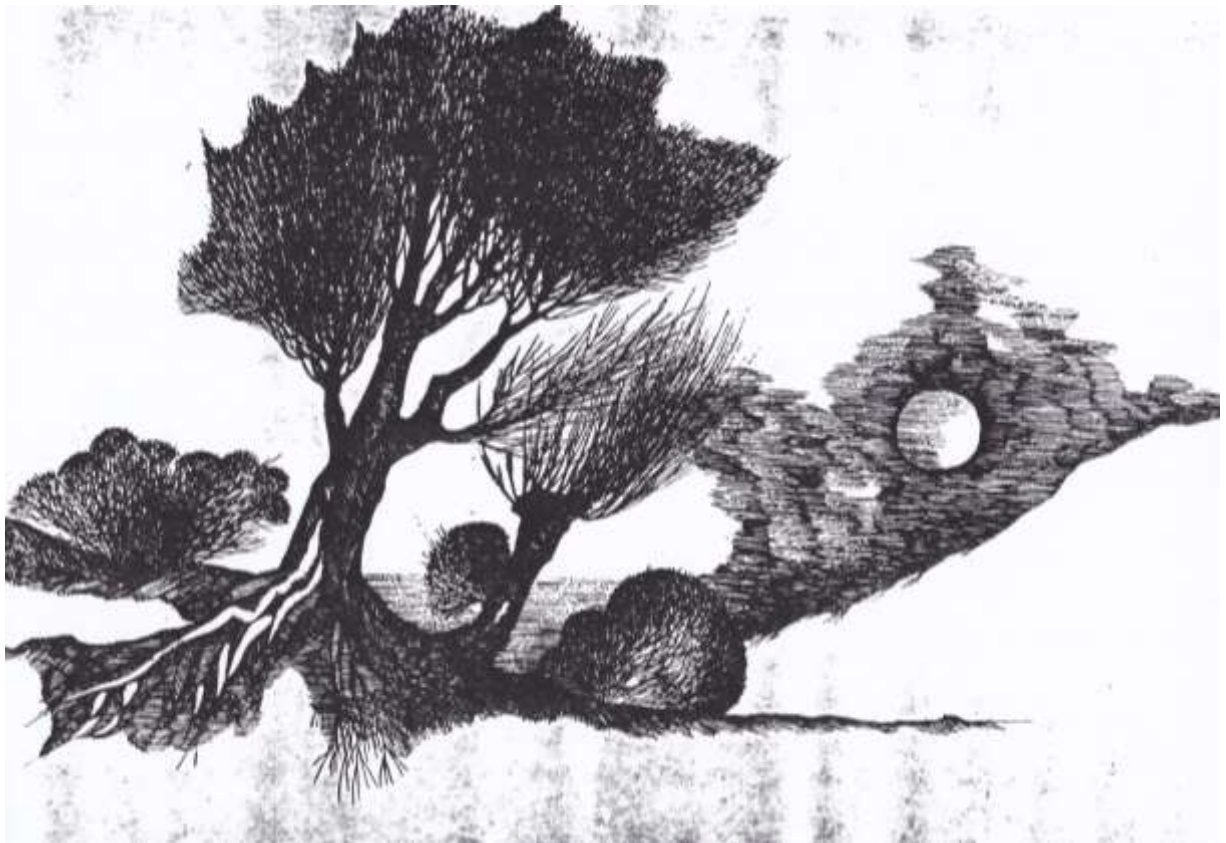
számára van. Az út a bátraké.

A kushadt hallgatás silányaké.

Ha reszketsz bújj el s féld az őröket!

Megyek az úton. Vérem hull. A föld

pirosból áttűnik. Zenél a zöld.

Lebegés

Mint fészkeből hullott madár
reszket a légben a pára.
Tükrébe nézve reszketünk
magunk is halálra válva.
Lesújt a néma megvetés vágya.

Mint csendes reggelen a fény
csillog valami a vágyban.
Magnevezni úgysem tudhatod.
Csak nézed remegő lázban.
Téblábolysz s semmisülsz a vádban.

Mint íves röptű képzelet
csak szárnyal suhan a szellem.
Magadat adni vagy kénytelen.
Nem élhetsz ön-valód ellen.
A végzet – szemfedőd – lebben.

Mint fényes sugáros alkonyok
a lényed is árad lassan érik.
Már lépsz csendben a küszöb felé.
Lépteid örök mértékkel mérik.
Utad bölcs mosolyok kísérik.

Mint mélykékbe hulló este száll
rajongva vágyott örök valóba
a lelked s a végzet muzsikál.
Tekinthetsz ismét a Mindenhatóra.
Szidnak és áldnak de csak ez kell: ez az óra.

Horizont

Valaha végtelennek tűnt a horizont.

Az ég – úgy hittem – mindjárt leszakadni készül.

Felém sugárzik most is. Pompázva egészül

fecske röptével s nem nyom. Vígan felemel.

Én evickélek. Tűröm, hogy vigyenek, vitézül.

A szemhatár szememben rejtve van.

Libben a gyermekkorom régi álma.

Valami kék borul rám. A lelkem egyre vágyja.

Alul pedig a zöld a végtelen. Ha átölel

csak benne teljes földi létem átka.

Lebegnek égi szárnyak lassan csendesen.

Hogy vigyenek magukkal vágyini szép volt.

Nem számított hogy csillag-út felfénylő égbolt

vagy földi sár az átmenet. Kellett az ihlet.

Bólintnak rá barátaid. Ezüst fényt szór a szép Hold.

Valaha végtelennek tűnt a horizont.

Ma életed nyugodtabb. Csendes árnyak

kísérik bizonyosabb léptedet. Suhanva szállnak.

körötted fényesen s tán védenének is maguk

kísérnek új valódba égi régi méla szárnyak.

A halál-látó

Mint aki tudja rá mi vár
nem riasztja bátran úzheti
az ilyen-amolyan halál
elébe főlehajtva áll
ha kell neki a rongyos porhüvely
ó bátran csak bátran viheti
szívét meg nem rémisztheti
úgy állok előtted vesztve csendesen
te rissz-rossz áldott végzetem
szemem a fényt csupán ha látja
nem érinthet félelem palástja
ha tétován lépek csak feléd teszem
néha már nyújtanám kezem
lelkem a tiszta fény barátja
ezer halál után csak hozzád érkezem
harmóniád szomjazza életem
s ha cudar had törét újfent belém mártja
nem látom én őket sosem
csak rólad zengem énekem
örök szépség remek világa

FRICEL 2014

Ha akarom...

ha akarom
még mindig jó a memóriám
de ha úgy akarom
jótékony ködbe burkolózik
az ami bántana
minek annyit tépelődni
hiszen
az egész egy lejárt lemez
mit áskáljuk még mi is a holtakat
szellőztessük a világ pofájába
gettóink örök gápszagát...
őskeresztények voltunk
meg hajdan űzött kelyhesek
és unitáriusok az ellenreformációban
meg mindenki akit űztek rúgtak
égtünk a máglyán
és égünk e mai krematóriumban
örök hontalanok
saját hazánkban
ahogy pörög forog nyivákol
ez a szar karcolt lemez
akadozik a tű
szívünk örök aritmiája dübben
koppan és szedi egyre zihálva
stronciumban fuldokló tüdőnk

ezt a koszos levegőt
mindhalálíg
hiszen genetikailag
erre vagyunk programozva
ezért úgy hisszük érdemes
érdekes, nem?

A pillanat kalmárjai

Amikor jön feléd a pillanat
mindig ott terem útitársad: a kalmár.
Bár úgy hitted pályád a magasba tart már
ő közbelép. Rád licitál. Ott maradsz magad.
Rugdosod homlokoddal döngeted e rossz falat.

Te vársz még. Hátha csak tévedés volt?
Értéket bóvlival téveszteni ugye már nem lehet?
Felőled nem dönthetnek pojáca-emberek.
Hisz műved által pontnyi léted tágul. A mennybolt
csillagos ösvénye a cél. Ám vonásod nekik idegen holt.

Most érsz haza. Léted a háttér ócska falvédők rongya.
Mi rajta írva áll tiéd. Szintúgy a gúnykacaj.
Ne hidd el csábos hangjait. Már hull a fal.
Utolsó sziporkáit ezer színben mindhiába ontja
a lényed. Búcsúzol. Színeid végzetes varázsos fénnyé bontja.

FRIDEL 2014

Reggel

A reggel szürke. Ma karamellkrém- színbe zárva
lépdelnek némán az emberek. Földrésnyi árva
dohogva jussáról morog. Legyint vagy kiköp de nem szól.
Igazán lusta mondani. Torkig van szónok – okosoktól.
Lyukas zsebébe nyúl. Ma is csak csendben konstatálja
hogy ami tegnap volt az jut ma is. Rongy munka várja:
e nemtelen építés. Csúfneve: alkotás nemzetépítés.
Jutalma: farba rúgás vállverés adózás zajos hittérítés
a hitetlen hitére csúszó méla megszűnés nihil-varázs.
Lelkében izzik még talán hamvába holt szent akarás.
De hömpölyög felé szürkén a lét undok kabátja.
Már ellenállás híján volt-magát e kárba zárva látja.
És bugyborékoló édes karamell fut szerteszéjjel.
Könyékig benne túrsz. Nem hitted mekkora kéjjel.
Létedet átjárja édeskés – vigasztalón más illatokkal.
Te hullsz lebegve zuhansz megszűntél széjjeltárt karokkal

Farok

Mikor az embernek még farka volt,
volt szégyene. Kussolt is nemcsak szónokolt.
Farkát behúzva rengetegbe bujdosott.
Fülébe szél – a lelkiismeret – valamit sugdosott.
És csóválta is lelkesen – állati örömeiben.
Csinos volt, vonzó és okos a másik nem szemében.
Igaz, hogy szavai és agyveleje most csekélynek látszanak.
Tetteit nem egyéni szellem vonta, csak a nagy csapat.
Bunkózott, kurjongatva ölt, habár csak élelmet akart.
Szándékát nem burkolta semmibe. Ma minden tette jól takart.
Gerince végén csökevény. Kezében jelszó – transzparens.
Úgy lobogtatja. Pusztul belé már minden kontinens.
Arca és teste szőrös még ma is, bár nem természet-törvény
diktálja így, csupán nyegle divat. Sodorja pillanat – örvény.
Az egységből rég kiszakadt. Néki a lombos erdő
oly idegen. Ha nincs szemét, csinál. Fárasztja lejtő.
Más ott, a flaszteren nyüzsögni mérges gáz-fellegekben.
Hol város nincs, neki minden unalmas, ócska, kellemetlen.
Hogyan lehet, hogy ennyit változott egyensúly – farka híján?
A Rend örök ma is. Csak ő képzel nagyot, társával vívván.
Farkatlan – egyensúlytalan – rendetlen ember csak lett.
Álmában csóválná, behúzná ma is. Ám felkel. A csendje dermedt.

A távolról jött árny

Kísért egy árny. Alakja lép ma is felém.

Én néma döbbenettel torpanok – fagyok.

Felismerés hasít ujjongva most belém:

egy másik régióban mégis itt vagyok.

Dicsfény övezte pillanat. Megérkezem

sok év után az áhított valóba.

Lesütném s nem lehet fénylő tekintetem.

Felé fordítom én a távolról jött jóra.

Honnét tudom, hogy jó-e? Nem tudom csupán

egy érzés teljessége tölt el. Várok én

mint színházban taps-tombolás játék után.

Az érzés szárnyal. Hangulat csupán enyém

másoknak meg nem fogható csöpp árnyalat.

Mélyében kristályos remekmű – pillanat.

Fény-keretben

Mint éteri öröm mint csendes fény ragyog
a vágy: maradni s íme most is itt vagyok.
Lépésem torpan csendes reggelen ma is.
Csupán a nyüzsgés zaj kavargás az hamis.

Mint ismerős öröm mint nyíló szép virág
fogad ma is a szépre termett nagyvilág.
Lényébe zár hol új érzések dús sora
fogan. Enyém ez is: szellemnek óbora.

Ragyog a fény. Feléje lépve áradok.
Magamból kis darabkát én-kristályt adok
kezébe át. Ő nézi csak. Nem érti még

miért e hév. Talán az értelem elég
lesz ékkeretbe fogni csendes vágyamat:
teljesnek lenni benned és csak általad.

Disszonáns dal

sötét eső függönye
ráborul a dombra
ez a világ nyomorult
tenyészés a gondja

fülébe ha harsogják
itt az idő indulj!
még megkérdi: mért pont én?
így él nyomorultul

tenni rest de marka kész
leprás koldus-módra
lendülni hogy adjanak
ételre komódra

italra meg csajokra
hisz ez kijár néki
bolond aki dolgozik
szolganép vidéki

sötét eső függönye
borulj rá a dombra
ne lássa ki láthatná
hogyan háborog a gyomra

Este a hegyen

A hegy sötét felhőbe burkolózva áll.

Azt hinnéd nincs remény feléje lépni most.

A szíved mélyén mégis szép dal hangja száll
körü-lebeg beburkol mint vén obsitost

öreg köpeny. Csak állsz fülelsz szavad eláll.

Lebegve zsong körül ma édes dallama.

Az ódon hangulat mint dús aranykeret

ölel s te tisztán hallod mintha hangzana.

Áthatja színeid világod életed

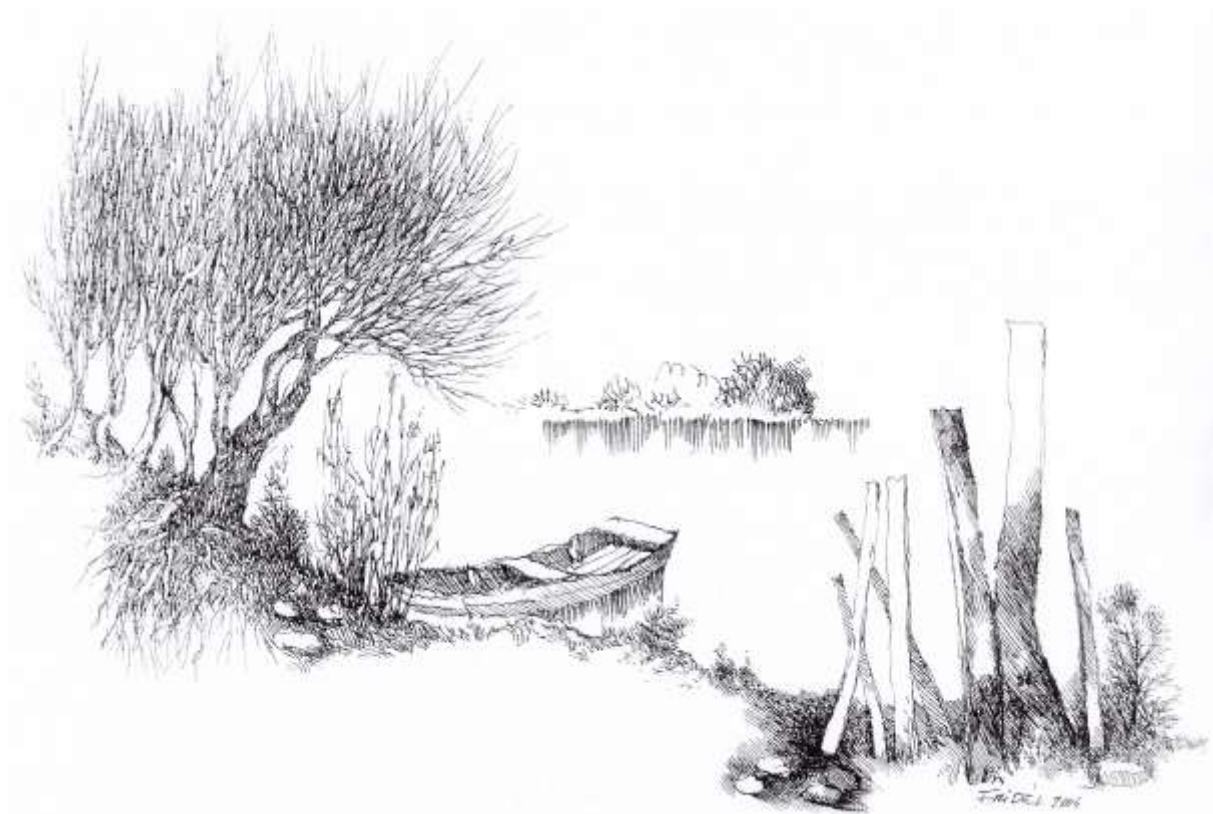
teljessé tesz emel magasba és lezár.

Mert megszűnt korlátja lehet és nem lehet

már minden egy. Kék bércezen fehér pára vár.

Hótiszta bódulat a tűnő őszi táj

elcsendesült világa búcsút integet.

Lekaszált parton

Vajon mikor suhannak fényesen kaszák
és dől a fű bogáncs acat miegymás
foghíjas partokon vadul kacagják
szép estedet világ elhull-e véle más

és kék szemek a vízben még tovább is fénylenek
vagy csend lesz végtelen önnön paródiája
e színjátéknak s nem marad tovább más már veled
mint égi szín-remek halvány örök melódiája?

A vízben halk szavú fényes habok beszédje
úgy vonz hogy lépj felé áradj velük e dalban
habár színesnek életed nem mondhatod

magad légy hőse énekének míg meséje
csendben pereg s élted is eltelik a halkan
csobbanva elfutó habon hol száll dalod.

Futkosó

Lábam jár le-s fel futkosok. Talán hiába.
Naponta új körök várnak reám csak egyre.
Dolgom végeztével csak lankadok s a kába
világra rá nem nézhetek vidám nevetve.

Mint hangya hajt az ősi tett-erő s csak hordom
vélt kincseim családom újabb ládikáit.
Mert tenni másként nincsen szándékom se módom
éltemre furcsa fénnel egy sugár világít.

Tanulni így tanultam régen hajdanán.
Tanítani így fogom fiamnak mindig én is.
Bár tetteink különbözőek éltünk alkonyán

egy-fényben egy-harmóniában él és áll a mű
lényünk is és szeretteinkhez lenni hű
nincsen más óhajom csak erre vágyom mégis.

Garabonciás

Köpenyje vad vihar gyanánt lobog
utána bárhol rossz vagy jó helyen
járjon. A lányok szíve hangosan dobog
s a jó öreg fokos kezed ügyében ott legyen.

Mert csendre is jöhet egy hirtelen vihar
elég ha könyvéből olvassa csendbe' ki.
A puszta jötte annyiféle érzelmet kavár.
Talán az Úr s talán Gonosz ki őtet értheti.

Mormolva ság Igét s a barma gyűl vagy hull
a háziaknak érdemök vagy vétkeik szerint.
Sötét éjben ma háza élete kigyúl.

A furfangos deák járt erre már megint –
sugdossák félve s kárörömmel most az emberek.
A cimborá pedig felhőbe bújva el-lebeg.

Barbár ritmusban

Ma nem szelíd a szívem vad barbár zenéje.

Dübörgő ritmusok tombolva törnek újra
s a szívem végtelen vad vágyra gyúlva
remegve újra él. Ragyogva hinti szét eléje

a fényes égi szózatoknak régi dallamát
egy új öröm: lebegni tört-arany szavak sugárán.
Boldognak hitt a pillanat mely földi – úri vágyán
túllépve megragad s emel mint hogyha hallanád:

Az elhaló szavak a halvány tört színek
mint csendes dallamok más régióba hívnak.
Az életünk mint ősi rend szerinti színpad

csak áll. Nem érnek hozzá balgatag hívek.
Emészthet álnok rongy erő száz vad csapattal
tenéked bugyborék csupán. Te állsz és vívsz magaddal.

Kék szonett

A méla szürkeség mögött reménysugár:
az égi kék tekint le ránk áttűnve
fakón és csendesen. Kitágult szembogár
felel reá alant fellelkesülve.

A szép remény mint tiszta kék magasból
zeng rád világ. A válaszdod egy halk ima.
Halott vidék e táj. Hangos panasztól
mit itt hagyott a hajdan éltek bús hada.

E kék maradt az itt téblábolóknak
vigasz gyanánt. Talán egykor lehetnek
jó hősök víg vitéz csapat s a jóknak

is egyszerűen példa. Gyermeknek
fénykép és régi kép gyanánt megtartva
majd visszanézünk tán jókat kacagva.

Tartalomjegyzék

A művészcsapat földre szállása	5
Tétován lépkedő	7
A Fényadó dicsősége	9
Pokoljáró.....	11
Sugár.....	13
Régi emlék	15
Megméretés	17
A szikra.....	19
Pont és ellenpont	21
A társak.....	23
Ady halála	25
A klasszikus	27
Szilveszter	29
Szállingózó hó	31
Kényszerpályán	33
Kopottas rímek.....	35
Kincsek.....	37
De vulgaritate	39
Szunnyadás a télben	41
Korlátok között	43
A III. világháború után	45
Bellum, anima mundi	47
A búsképű lovag	49
Gép	51
Alfa	53

Szunnyadó energiák.....	55
Tavaszi dal – télen.....	57
Atomtudós.....	59
A jövő-látó.....	61
Quem dii oderunt.....	63
Kuckó.....	65
Író-szem.....	67
A rím-birodalomban.....	69
Távoli tájon.....	71
Öreg költő.....	73
Tavaszelő.....	75
A kiválasztott.....	77
Téli hangulat.....	79
Papám.....	81
Az elnémított.....	83
A tanítói mesterség.....	85
A kutya.....	87
A menekülő lélek.....	89
Teknőcök.....	91
Zúzmarás reggel.....	93
Ajándékcsomag.....	95
Művészet.....	97
Hó-illúzió.....	99
A közöny-tengeren.....	101
Psziché.....	103
A régi jó társakra.....	105
Himnusz az eszméhez.....	107

Megfáradtan	109
Musica celeste	111
Egy macskára	113
Cinege	115
Nomen est omen	117
Az utolsó perc a naplóban	119
Megtöretett...	121
A megfeszített.....	123
Egyedül a zajban	125
Rémült halál-várók.....	127
Stáció	129
A tölgyek.....	131
Barabás.....	133
Tavasza a völgyben	135
A legyőzött porhüvely	137
Új esztétika	139
Korszakváltás II.	141
Szavak hullámhosszain	143
Sodrásban	145
Keresztapák	147
Fehér virágok	149
Faragott arckép.....	151
A híd	153
Halvány színek	155
Fülledtség	157
Filozófia	159
Szavak.....	161

Megfáradtan	163
Idő-káprázat	165
Magányosan	167
A föld alatti patak.....	169
Vonzás	171
A végtelen vonzás	173
Apokalipszis	175
Régi ház.....	177
Lépések váltott ütemben	179
Ház.....	181
Szabad ének	183
Álom	185
A hősök	187
Csillag.....	189
Szent helyen.....	191
Kakukk	193
Áttűnés	195
Hívás	197
Szimfónia kék és zöld hangokra.....	199
Égi fény	201
Zuhanni... ..	203
Vágy.....	205
Mélykék	207
Szavak... rezgések... béke.....	209
Az én utam	211
Lebegés.....	213
Horizont	215

A halál-látó.....	217
Ha akarom.....	219
A pillanat kalmárjai	221
Reggel	223
Farok.....	225
A távolról jött árny.....	227
Fény-keretben.....	229
Disszonáns dal.....	231
Este a hegyen	233
Lekaszált parton	235
Futkosó	237
Garabonciás	239
Barbár ritmusban	241
Kék szonett	243
Tartalomjegyzék.....	245

Bár verseskötetei között ez a nyolcadik, ha az ötvenhatos Hősök c. versciklust vagy oratóriumot is ide soroljuk, konstatálhatjuk, hogy se nem kicsi, se nem kisstílusú válogatásában. Murawski Magdolna köteteként anyagát maga válogatja és bátran selejtez, ha oda nem illő írásra akad. Költészetének fátumszerűségét mintha Márai Sándor fogalmazta volna, igen, az ő számára is: van, él, létezik, de nem történt meg. Nemcsak a fordítások hiánya miatt, ahogyan Márai a magyar irodalomra értette, hanem a társadalom által számára kijelölt helyzetet, ha el nem is fogadva, de derekasan állva. Diszkriminálva, kiközösítve is a nagy „illeszkedők” között. Közel hetven éven át.

De ne fordítsuk nekrológra a szavak ide kínálkozó történetiségét! Murawski tovább küzd a maga módján. Nem sokat ostromolta a szerkesztőségeket, merthogy az ostrom nem az ő műfaja. Senkihez nem törleszkedett, s ha idáig nem tette, most miért váltana? Akit érdekel, az éter hullámain is hozzájuthat az olykor antikizáló, mégis modern költészetéhez. A költő eközben tudja jól, hogy kortársai nem olvasnak verseket. Szinte semmit nem olvasnak. Még a szakmabeliek sem. Amiért elődeik küzdöttek, hogy az írásbeliség közkinccsé válhasson, mára elpárologni tűnik a kortársak vágyai közül. Ezért érzi úgy gyakran, hogy földi léte pokoljárás, ahogyan címadó verse is erről beszél. Igaz, ebben a tipikus művészsors megtöretésére utal, a népdal históriájára finoman utalva.

A költő Baudelaire óta is csak albatrosz maradt az emberi világban, mely nem akarja érzékelni azt sem, hogy immáron döngetik a kapukat, falakat a jólétre éhes hadak, köztük olyanok is, akik ki szeretnének törni az analfabetizmus lealázó létformájából. Az albatrosz meg sután mozog úgy a szibaritává vált régiék, mint a közjük igyekvő szerencsétlenek közt, akik nem is sejtik, mi vár rájuk, ha ehhez asszimilálódnak. Minden kultúrát felfalt egy újabb feltörekvő, még erősen civilizálatlan tömeg. Minden újonnan jött embersereg egyetlen módon viszonyult a megtámadottakhoz: erőszakosan. Csak szétverni tudja, és értékelni már csak akkor lesz képes, amikor ő maga is elérte a műveltségnek azt a szintjét, amely szembesíti korábbi önmagával, a kőbaltás vademberrel.

Murawski Magdolna valósággal búcsúzkodik ezekkel a nyomdakészre szerkesztett kötetekkel, amelyekkel évente kétszer meglepi kitartó olvasóit. Jelenkora ebből semmit nem érzékel. Ugyanúgy gyanakodva méregeti, mit akar még öregén, félig vagy egészen leselejtezve, rohángáló embertársai között, távol az sms-ek szűkszavúságától, rímesen, jelentős szókinccsével, melyről ő még úgy tanulta, hogy az valódi kincs. De hát hogyan is szóljon egy költő, mint a poklok után felemelkedve, a kénköves szavak világától eltávolodva?! Valakinek el kell küldenie a palackpostákat is, amelyekben egy fél évszázad, plusz az új évezred két évtizedének tapasztalása rejlik, arra várva, hogy egykor nyitott közönségre, értő fülekre talál.

A költészetet elvető embertömegnek fel kell ébrednie egyszer. Ha nem akarja érteni a verset, elveszíti azt a képességét, hogy el tudjon vonatkoztatni köznapi életétől. Elveszíti absztrakciós képességét, azaz képtelené válik, hogy elemezze, majd logikusan összerakja mindazt, amiből tanulnia kellene. Nem lesz elvont gondolkodása, tehát azoknak a barbár tömegeknek a szintjére fog süllyedni, amelyek immáron éltét veszélyeztetik. Ez is Murawski pokoljárása. Embertársai nem érzékelik a veszélyt, sőt azt se szeretik, ha erre figyelmeztetik őket. Ők most még „mindent jobban tudnak”. A fejtetőre állított világ olyan, mintha egy földtörténeti pólusváltás kellős-közepén vergődne. Murawski látja ezt, és leképezi, de hiába mondja. Így hát néha elbarangol a természet csodás harmóniájába. Ez még megvan...

Lopes-Szabó Zsuzsa